

Phần 9

Chương 34

Ám Ảnh

Từ lúc vào học đến giờ, nó cứ ngồi nhìn màn hình điện thoại một cách chăm chú. Chẳng là sáng ngủ dậy thấy điện thoại báo có tin nhắn mới, điều đó thì cũng bình thường thôi, tin nhắn mới thì lúc nào chả có, quan trọng là người gửi kìa.

Số điện thoại mà suốt một tháng nay nó gọi đều báo thuê bao, số điện thoại mà có xóa đi thì nó vẫn nhớ như in. Sáng nay bỗng nhận tin cho nó với nội dung như sau: “Tan học đến chỗ ghé đá ở khu vườn phía sau trường.”

Cái tin nhắn chỉ có 12 từ ấy đã khiến nó nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại suốt từ lúc ngủ dậy đến giờ. Mặc kệ những gì đang diễn ra xung quanh và cũng chẳng để ý có người đang nhìn mình với vẻ đắc thắng.

Trống tan học vừa vang lên nó đã vọt ra khỏi lớp với tốc độ chớp nhoáng, vội vàng chạy đến chỗ hẹn. Mắt đảo đảo tìm kiếm khắp nơi nhưng không có bất kì ai, nó thất vọng tiến đến chỗ chiếc ghế đá, ngay lập tức nhìn thấy một chiếc hộp màu đỏ để trên đó. Tò mò cầm chiếc hộp lên xem, nó không khỏi ngạc nhiên vì những bức ảnh bên trong hộp.

Ngồi xuống chiếc ghế đá, nó từ từ lấy những tấm ảnh bên trong hộp ra xem.

Bức ảnh đầu tiên chụp cảnh hấn đang hôn nó trên chiếc ghế đá mà hiện tại nó đang ngồi, trên tay hấn cầm cái Dreamcatcher mà nó tặng. Đây là nụ hôn đầu của nó.

Bức ảnh thứ hai được chụp vào một buổi tối trời đầy gió, mặc dù ảnh chụp không rõ lắm nhưng nó vẫn có thể nhận ra trong ảnh hấn đang ôm lấy nó và... hôn. Đó là cái lần nó trốn viện đi ăn ốc xào, sau đó biết được hấn cũng không có gia đình giống mình, thế là bật khóc nức nở. Hấn vì không muốn nó khóc nên mới dùng môi chặn nó lại.

Bức ảnh thứ ba là ở trước ngôi nhà gỗ, khi hấn tỏ tình với nó và kết thúc bằng một nụ hôn ngọt ngào. Nụ hôn mà có lẽ cả đời này nó chẳng thể nào quên, vừa dịu dàng lại vừa ấm áp.

Bức ảnh thứ tư rồi thứ năm và tất cả những bức ảnh còn lại đều lưu giữ những khoảnh khắc hạnh phúc nhất khi ở bên hấn.

Nắm chặt những bức ảnh trong tay, nó bàn thần nhìn vào khoảng không trước mắt. Tiếc nuôi có, đau có và cả hận cũng có.

Tiếc nuối vì những khoảng thời gian hạnh phúc đó không thể trở lại, đau vì người tạo ra thứ hạnh phúc ấy đã bỏ rơi mình và hận vì hẳn đã cho nó xem những bức ảnh này để bây giờ tâm trí nó lại ngập tràn nỗi nhớ nhưng về hẳn.

Tại sao lại hẹn nó ra đây rồi cho xem những bức ảnh này? Tại sao lại khiến cuộc sống vừa mới cân bằng được một chút của nó sụp đổ hoàn toàn bởi sự nhung nhớ? Tại sao đã lựa chọn rời xa mà vẫn muốn hành hạ trái tim nó như thế này?

Gió làm mái tóc cô gái nhỏ tung bay, cô không khóc nhưng trong ánh mắt bản thân ấy chứa đựng một nỗi đau vô hạn. Yêu một ai đó quá nhiều sẽ khiến tình yêu đó trở thành nỗi ám ảnh, mà một khi đã bị ám ảnh con người ta rất dễ phát điên.

Tâm trạng không mấy tốt đẹp, vút xấp ảnh đã bị vò nát sang một bên, nó xách balô khoác lên vai, lững thững ra về, chỉ cần ở đây thêm một phút nữa thôi nó chắc mình sẽ phát điên vì những mảnh ký ức đang trôi trong đầu mắt.

Bước chân ra đến cổng trường nó đã thấy ngay người có khuôn mặt giống hệt mình chờ sẵn. Vừa thấy bóng dáng nó cô nàng liền chạy đến chặn trước mặt, mắt mấy giây hít thở sâu mới rụt rè lên tiếng hỏi.

- Nghe nói cậu là bạn gái anh Hy Thần?
- Bạn gái cũ. - Nó lên tiếng đính chính thay cho câu trả lời.
- À... ra là vậy, ừm... tôi có chuyện muốn nói với cậu, có thể dành cho tôi chút thời gian không?

...

Nó nhướn mày nhìn cô gái kì lạ trước mặt, không hiểu tại sao cô ta lại muốn nói chuyện với mình? Rồi vẫn quyết định đi theo.

Khi cả hai đã yên vị trong quán cafe Little Deer, Hoàng Thiên Di mới bắt đầu lên tiếng, giọng nói rõ ràng ẩn chứa sự tự tin khác hẳn lúc trước.

- Tôi là con gái của Lã Uyên Như và là em gái của Tử Di.

Mặt thoáng nét ngạc nhiên nhưng không nói gì, cô ta có là con gái ai thì nó cũng chẳng cần quan tâm, muốn về sớm thì tốt nhất là không bình luận thêm để cô ta nói cho nhanh.

- Như cô đã biết Hy Thần và Tử Di đã có hôn ước từ nhỏ nhưng người Hy Thần thích là tôi.

Lần này thì không thể chứng hùng được nữa, nó chồm người về phía trước, hỏi.

- Cô vừa nói gì?
- Người Hy Thần thích từ nhỏ là tôi, không phải Tử Di.

- Không đúng! Không thể như vậy... người trước đây Hy Thần yêu là Tử Di, Hy Thần đã làm rất nhiều chuyện vì chị ấy... Hy Thần còn gọi chị ấy là tiểu Di.

Nó bỗng trở nên hoảng loạn, đôi tay run run bám chặt lấy mép váy, ánh mắt hoang mang đau đớn giống như hươu con bị trúng tên của thợ săn.

- Cô nhầm rồi, Hy Thần trả thù cho Tử Di vì anh ấy cảm thấy có lỗi với chị tôi, còn tiểu Di vốn là cái tên anh ấy dùng để gọi tôi.

- Tôi không tin! Nếu anh ấy thích cô thì tại sao còn ở bên tôi?

- Không ai nói cho cô biết hồi bảy tuổi tôi bị bắt cóc sao? Sau đó bị lưu lạc đến nơi khác. À cũng phải thôi, tại cô nhìn giống tôi quá mà nên mọi người cứ nghĩ cô là tôi, Hy Thần yêu cô có lẽ vì cô giống tôi.

Hoàng Thiên Di nhếch môi cười khẩy, quan sát biểu hiện của nó bằng đôi mắt đầy vẻ thích thú

- Không phải... không phải... Tôi Không Tin!

Nó nói mà như hét, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, cổ kim nén thứ cảm xúc hỗn loạn trong lòng. Nó không tin hẳn yêu nó chỉ vì nó có khuôn mặt giống với cô gái đang ngồi đối diện.

- Ngày mai tôi sẽ mang bằng chứng chứng minh những gì tôi nói là sự thật cho cô xem.

Hoàng Thiên Di tự tin khẳng định sau đó đứng dậy ra về để lại nó với sự hoang mang cực độ.

Còn lại một mình, nó thẫn thờ nhìn ra con đường vắng vẻ trước quán cafe qua ô cửa kính, vẫn không sao tin được những lời Hoàng Thiên Di vừa nói. Nhưng cô ta nói ngày mai sẽ cho nó xem bằng chứng, vậy những gì cô ta nói chắc chắn là thật rồi. Nhưng còn Tử Di thì sao, quyển album với dòng chữ “yêu em mãi mãi” và những đoạn video nó đã xem. Haizz điên mất thôi. Hàn Hy Thần, tại sao anh vẫn chưa trở về? Còn bốn ngày nữa thôi.

Một đêm trằn trọc mất ngủ về những câu nói của Hoàng Thiên Di, sáng ra vừa soi mình vào gương nó không tìm được mà hét toáng lên. Cứ tưởng sáng ra gặp ma chứ, mặt không chút sức sống, mắt thâm đen, môi nứt nẻ, trông thật đáng sợ.

Nó bắt đầu bôi trét lên mặt mình đồng phân son dày cộm để che đi vẻ mặt đáng sợ lúc mới ngủ dậy. Trong gương giờ đây lại là Hàn Thiên Di của mọi ngày, xinh đẹp như thiên thần nhưng nhìn kỹ vào đôi mắt long lanh to tròn kia chỉ còn lại sự trống rỗng đến rợn người.

Như đã hẹn, vừa thấy nó bước vào lớp, Hoàng Thiên Di đã đứng chặn trước mặt và đặt vào tay nó một cuốn album hơi cũ kèm theo đó là nụ cười không mấy thiện cảm.

Cầm theo cuốn album về chỗ của mình, nó bắt đầu lật giở từng trang ra xem. Hầu hết tất cả là ảnh chụp một cô bé chừng năm, sáu tuổi có mái tóc màu hạt dẻ, xinh xắn đáng yêu vô cùng, đứa ngốc cũng biết cô bé trong ảnh chính là Hoàng Thiên Di. Chợt trong lòng dâng lên thứ cảm xúc thật kì lạ khi nhìn thấy nụ cười trong sáng của cô bé trong ảnh, một chút gì đó rất quen thuộc với nó nhưng không tài nào nhớ ra cảm giác quen thuộc ấy bắt nguồn từ đâu. Vài tấm còn lại thì có thêm một cậu bé rất đẹp trai, khuôn mặt cùng ánh mắt lạnh lùng hiếm gặp ở trẻ con, cậu bé này có thể là ai khác ngoài Hy Thần. Lật đến trang cuối cùng, nó giật mình đánh rơi cả quyển album xuống đất, một hình ảnh nào đó vừa lướt qua trong đầu, nhanh nhưng cũng đủ khiến đầu nó nhói đau. Phải mất một lúc nó mới cúi xuống nhặt được quyển album lên, mắt vừa chạm vào hình ảnh cậu bé Hy Thần nở nụ cười tuyệt đẹp ở trang cuối cùng, đầu nó lại đau dữ dội, cả người choáng váng hẳn đi.

Trong đầu hiện lên hình ảnh cô bé xinh xắn đang chạy thực mạng, trên tay là quyển album có bìa giống hệt quyển nó đang xem. Rồi một chiếc ô tô từ đâu lao đến, người cô bé bị đâm bay lên không trung sau đó mới rơi xuống mặt đường. Từ chỗ cô bé nằm máu bắt đầu loang dần ra, loang lổ ghê rợn. Ngay bên cạnh cô bé là quyển album bị lật tới trang cuối cùng. Nụ cười của cậu bé trong ảnh tựa như thiên thần băng giá.

Nó giơ tay lên ôm lấy đầu, hít thở một cách khó nhọc, tại sao tim đã đau đến mức sắp vụn nát mà đầu cũng đau như thế này.

Và nó không biết rằng có một người đang âm thầm hướng ánh mắt thoả mãn cùng thích thú về phía mình.

“Hàn Thiên Di, để xem cô chịu đựng được đến khi nào”.

- Quyển album này là do Hy Thần tặng tôi, những bức ảnh trong này đều do tự tay anh ấy chụp. Hy Thần còn từng nói với tôi là muốn lưu giữ lại những khoảnh khắc tôi hạnh phúc nhất nên mới chụp những tấm hình này.

Hoàng Thiên Di không biết từ bao giờ đã đứng bên cạnh nó, giọng nói trong trẻo toát lên vẻ hạnh phúc và một chút đắc ý nhưng nếu nhìn từ góc độ của nó bây giờ thì những câu nói trên chẳng khác gì sự mỉa mai rằng: bây giờ thì cô đã tin những gì tôi nói rồi chứ? Anh ấy yêu cô chỉ vì cô giống tôi.

Đau! Thực sự rất đau khi biết người mình yêu không yêu mình. Càng đau hơn khi biết người ấy yêu mình chỉ vì mình trông giống một ai đó.

Nếu như là trước chuyện về Tử Di là do nó hiểu nhầm mới dẫn đến chia tay thì chuyện lần này với Hoàng Thiên Di nó phải hiểu như thế nào? À không, nó hiểu đấy chứ, quyển album kia chẳng phải đã chứng minh tất cả sao. Hẳn không yêu nó, đúng vậy, không yêu nên mới bỏ đi như thế, không yêu nên mới mặc kệ nó phải sống trong đau khổ cùng nhớ nhung đến điên cuồng, không yêu nên mãi vẫn không chịu về.

Kìm lại giọt nước mắt sắp sửa rơi, nó ngược lên nhìn cô gái đang đứng cạnh, giọng chế giễu.

- Cô đã biết rõ Hy Thần yêu cô như vậy tại sao còn phải kể với tôi và cho tôi xem thứ này? Chẳng phải anh ấy đã không còn ở bên tôi nữa sao! Lần sau đừng có chạy đến mà nói những lời vô bổ này với tôi, cô đúng là điên khi mới đi ghen với tôi.

Hoàng Thiên Di không ngờ nó lại phản ứng khác hẳn những gì cô nàng suy đoán, nhất thời không biết đáp lại như thế, đành đứng trơ ra nhìn nó.

Chính nó cũng không ngờ mình lại nói ra những lời đó, trong lòng không khỏi tự giễu, nói dối mà cũng đạt đến thế.

Liếc nhìn con người có khuôn mặt giống mình một cái, nó xách balô lên hướng thẳng phía cửa lớp mà đi. Không thể nhìn mặt con nhỏ này thêm một giây nào nữa, nếu không nó sẽ không kìm được mà khóc thét lên mất.

- Kẹt!

Chiếc cửa gỗ lâu ngày không có người chạm tới bị nó đẩy mạnh tạo ra tiếng kêu. Phía sau cánh cửa, mọi thứ vẫn quen thuộc như một tháng trước, chỉ là hiện tại chỉ có mình nó ở đây. Thường thì người ta luôn cảm thấy cô đơn khi ở một mình trong không gian rộng lớn vậy mà nó lại cảm thấy cô đơn khi ở một mình trong ngôi nhà gỗ nhỏ này. Cũng phải thôi, nơi đây chứa đựng nhiều kỷ niệm của hai người.

Lần đầu tiên hẳn tỏ tình với nó chính là ở ngôi nhà này. Lần đầu tiên được ăn cơm do chính tay người mình yêu nấu là ở ngôi nhà này. Lần đầu tiên cảm nhận được sự ấm áp gia đình là ở ngôi nhà này. Và lần cuối cùng ở bên hẳn cũng ở chính nơi này. Với những kỷ niệm ấy nó không thể tin rằng hẳn lừa dối nó, chúng chân thực đến thế kia mà, mỗi lời nói, mỗi hành động đều chân thực đến khó tả.

Vui buồn hạnh phúc lẫn lộn đôi khi cũng khiến bản thân không thở nổi. Tự ép bản thân không được nghĩ về những gì đã qua, nó cố gắng tập trung nhớ lại vụ tai nạn kì lạ diễn ra trong đầu sáng nay. Không hiểu sao nó lại cảm thấy mình chính là cô bé đó, cảm giác chân thật đến nỗi khi thấy cô bé đó bị ô tô đâm cả người chột run lên. Cái màu đỏ tươi của máu cũng trở nên thật đáng sợ khi nhớ lại, rồi cả nụ cười băng giá kia nữa. Hình như nó đã thấy điều này trong một giấc mơ nào đó. Tất cả cứ như ám ảnh tâm trí nó, lúc rõ ràng, lúc lại mờ nhạt.

- A!

Nó vội vàng đưa tay lên ôm lấy đầu, mặt nhăn tít cả lại. Cũng chẳng hiểu vì sao dạo này mỗi khi cần nhớ lại việc gì đầu lại đau đến mức muốn tê liệt.

Còn một điều nữa là giờ đây nó bắt đầu nhớ rõ những gì xảy ra trong mơ. Những giấc mơ ấy thỉnh thoảng là về hẳn, thỉnh thoảng là về một cô bé... cô bé đó chính là... Hoàng Thiên Di lúc nhỏ.

Giật mình! Tại sao nó lại mơ về Hoàng Thiên Di? Không phải nó mới chỉ gặp cô ta hai ngày trước thôi sao? Không được, nó phải tìm Hoàng Nguyên hỏi rõ chuyện này vì nó nhận thấy rõ ràng Hoàng Nguyên có liên quan gì đó với Hoàng Thiên Di.

Ngồi đối mặt với Hoàng Nguyên trong phòng khách, nó không biết phải mở lời như thế nào để Hoàng Nguyên trả lời thành thật. Sau một hồi im lặng nhìn nhau cuối cùng Hoàng Nguyên là người lên tiếng trước.

- Có việc gì mà em gọi tôi đến đây?
- Em... có chuyện muốn hỏi anh.
- Chuyện gì?
- Liên quan đến em... Hy Thần và Hoàng Thiên Di.

Hoàng Nguyên hơi khựng lại khi nghe nó nhắc đến hai cái tên kia, bàn tay khẽ nắm chặt lại. Trong lòng không khỏi lo lắng có phải nó nhớ lại rồi không.

Hít một hơi thật sâu, nó quyết định nói ra những gì mình nghĩ cho Hoàng Nguyên nghe.

- Anh biết không từ lúc nhận lời làm bạn gái Hy Thần em như biến thành một người khác vậy. Lớp vỏ bọc lạnh lùng, thờ ơ với mọi thứ xung quanh để tránh bị tổn thương em cố xây dựng trong hai năm sụp đổ hoàn toàn khi anh ấy bước vào cuộc sống của em. Có lẽ những lúc ở bên Hy Thần là khoảng thời gian hạnh phúc nhất từ trước đến nay của em. Nhưng khi đi cùng với hạnh phúc ấy em có cảm giác không chắc chắn. Đúng vậy là không chắc chắn, không chắc chắn tất cả mọi thứ về anh ấy.

- Tại sao lại không chắc chắn, chẳng phải cậu ấy đã kể cho em nghe rất nhiều về mình hay sao?

Hoàng Nguyên cảm thấy nó có gì đó hơi lạ so với mọi ngày, không nhịn được lên tiếng hỏi. Bình thường nó đâu có nhắc đến mấy chuyện liên quan đến Hy Thần.

- Đúng là anh ấy có kể nhưng ai mà biết được anh ấy còn giấu em chuyện gì. Anh ấy đã từng yêu ai, yêu như thế nào em cũng chỉ được nghe người ta kể lại. Mà có khi người anh ấy yêu không phải là Hoàng Tử Di, là em gái của cô ta - Hoàng Thiên Di cũng nên.

- Hả?

- Hoàng Nguyên giật nảy mình trước những gì nó vừa nói, không hiểu nó nghe từ đâu ra chuyện này.

- Ai nói với em như vậy?
- Anh xem đi!

Nó lấy từ trong chiếc balô quyền album đã cũ màu, đẩy đến trước mặt Hoàng Nguyên.

- Cái này...

Thật ra Hoàng Nguyên chẳng lạ gì quyền album này, đã có lần Hy Thần cho cậu với Tử Di xem nhưng tại sao bây giờ nó lại ở trong tay Thiên Di cơ chứ?

- Chắc là anh đã từng xem qua rồi nhỉ, anh là bạn thân của Hy Thần mà.

- Nó cười khẩy nhìn Hoàng Nguyên đang lúng túng không biết trả lời như thế nào.

Đột nhiên nó đứng bật dậy, chồm người qua nắm lấy cổ áo Hoàng Nguyên, hai mắt trợn trừng lên, gằn giọng hỏi.

- Nói Đi! Có đúng là Hàn Hy Thần yêu Hoàng Thiên Di không?

Cả người Hoàng Nguyên trở bất nên bất động một phần sự quá khích của nó, một phần vì không biết nên trả lời như thế nào.

Hàn Hy Thần đúng thật là yêu Hoàng Thiên Di nhưng là Hoàng Thiên Di đang đứng trước mặt cậu chứ không phải Hoàng Thiên Di mạo danh kia. Đây là Thiên Di thật, đâu là Thiên Di giả chuyện này e là chỉ có mình cậu biết, nếu bây giờ trả lời không phải thì đồng nghĩa với việc cậu nói dối Thiên Di còn nếu trả lời là phải, chẳng khác nào bức Thiên Di phát điên.

- Không trả lời có nghĩa là phải rồi.

Nó buông tay khỏi cổ áo của Hoàng Nguyên, loạng choạng ngồi xuống ghế, cả người như bị trút hết sức lực.

Nhìn cô gái mình yêu đau khổ vì một thằng con trai khác thất sự còn đau hơn cả khi biết cô gái ấy không yêu mình.

Hoàng Nguyên không thể tiếp tục nhìn nó đau khổ như vậy, đành phải phá vỡ lời hứa năm đó nói dối một lần vậy.

“Xin lỗi em! Thiên Di, không thể giữ lời hứa sẽ không bao giờ nói dối em rồi”.

- Người Hy Thần yêu trước khi gặp em là Tử Di chứ không phải Hoàng Thiên Di, không phải em mạnh mẽ lắm à, sao chỉ vì một câu nói dối của ai đó mà đau khổ như thế này?

- Anh nói thật?

Nghe được những gì Hoàng Nguyên nói nó liền ngồi thẳng dậy, tâm trạng tốt hơn thấy rõ. Nhưng ánh mắt vừa chạm đến quyền album trên bàn, tâm trạng lại trùng xuống. Phải giải thích sao về những tấm ảnh kia?

- Quyền album này là do Tử Di và Hy Thần cùng làm để tặng Hoàng Thiên Di vào sinh nhật bảy tuổi.

Và cứ thế những lời nói dối của Hoàng Nguyên đã giúp tâm trạng của nó tốt hơn phần nào.

Vậy là một ngày nữa lại trôi qua, nỗi nhớ lại tăng thêm, sức chịu đựng cũng sắp chạm đến giới hạn. Bảy ngày giờ chỉ còn ba.

Chương 35

Tiếng nhạc sập sinh, ánh đèn mờ ảo nhấp nháy điên cuồng. Trên sàn nhảy, những thân hình bốc lửa không ngừng phô ra nét đẹp trên cơ thể mình cùng lời mời gọi kín đáo. Còn ở bên dưới, một cô gái có khuôn mặt xinh đẹp đang không ngừng nốc rượu. Chai rượu trên bàn đã gần cạn vậy mà cô gái vẫn còn tiếp tục uống, vừa uống vừa nói với người bên cạnh.

- Hạo Dân, hôm nay phải uống thật say nhé, lâu lắm rồi bọn mình không uống với nhau. Ha ha!

Hạo Dân chán nản nhìn cái người đang nói năng huyên thuyên bên cạnh mình. Cậu thật không hiểu nổi tại sao bạn mình lại vì một tên con trai mà ra nông nổi này. Thật muốn tìm tên kia đánh cho một trận, cho dù là sợ nó nhớ lại hay gì gì đó thì cũng không nên bỏ đi biệt tích như thế. Còn cả cái tên Hoàng Nguyên kia nữa, nhận trách nhiệm trông chừng nó vậy mà lại để nó chạy đến đây uống rượu một mình, may là hôm nay cậu có việc ghé qua không thì nó đã bị đàn sói đói ở đây làm thịt rồi.

- Mang cho tôi thêm một chai nữa.

- Nó nói với bartender đứng gần đó.

- Uống thế đủ rồi, chúng ta về thôi.

- Hạo Dân thấy vậy liền kéo nó đứng dậy, để nó uống tiếp cậu không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Lần trước nghe Hoàng Nguyên kể nó uống say rồi làm loạn ở nhà anh ta đã thấy sợ lắm rồi.

- Nhưng chúng ta vẫn chưa say mà, cậu để tớ uống thêm đi! Tớ không muốn trở về ngôi nhà đó một mình đâu, vừa cô đơn lại vừa nhớ đến phát điên. Xin cậu đấy!

Giọng nó bỗng trở nên thật bi thảm, nhìn cái vẻ mặt khổ sở đang cầu xin cậu của nó, Hạo Dân cảm thấy vừa thương lại vừa giận. Cô gái này từ lần đầu tiên gặp không hiểu sao cậu đã thấy rất quý mến. Có nhiều lúc nó rất kiên cường mạnh mẽ, nhất là khi bảo vệ những người nó yêu quý. Có lúc lại yếu đuối đến đáng thương khiến người khác muốn bảo vệ. Có lúc lại rất cứng đầu khiến người khác muốn đánh cho vài cái, điển hình là chuyện rời khỏi nhà Hy Thần có nói thế nào cũng không chịu.

- Nếu đã thấy như vậy thì cậu còn ở lại ngôi nhà đó làm gì hả đồ ngốc này?

- Hạo Dân tức giận nắm lấy vai nó lắc mạnh, nói mà như hét.

- Vì đó là nơi duy nhất còn giữ lại những gì liên quan tới Hy Thần. Mặc dù rất cô đơn nhưng tớ vẫn sẽ ở, mặc dù nhiều lúc thấy rất lạnh nhưng chỉ cần nằm trên chiếc giường trong phòng ngủ của anh ấy là tớ lại thấy ấm áp, mặc dù rất nhớ nhưng chỉ cần nghĩ ở đây chờ thì nhất định ngày mai anh ấy sẽ quay trở lại là lại không muốn rời khỏi... Ha... cậu thấy tớ có phải điên rồi không? Tự đi lừa dối mình như thế.

Hành động thì giống người say nhưng lời nói lại vô cùng tỉnh táo. Tình yêu thật đáng sợ vậy mà có vô số kẻ cứ thích đắm đầu vào yêu.

- Hôm nay tớ ở lại tâm sự với cậu là được chứ gì! Mau về thôi! Về nhà rồi muốn làm gì thì làm.

- Hạo Dân đành phải nén cơn giận trong lòng xuống, nhẹ nhàng dỗ dành nó, đối với những trường hợp như thế này nổi nóng là điều tối kỵ.

- Cậu... nói thật... chứ?... Uych!!!

Nó ngã nhào xuống đất, bất tỉnh.

- Này! Di... Di cậu bị sao thế? Này, mau tỉnh dậy đi chứ!

- Hạo Dân hốt hoảng quỳ xuống bên cạnh, tay không ngừng vỗ vỗ vào mặt nó.

- Chết tiệt!

Thấy mắt nó vẫn nhắm nghiền, Hạo Dân khẽ chửi thề rồi bế nó thẳng ra xe, lại phải đến bệnh viện rồi.

Trên chiếc giường bệnh màu trắng, nó vẫn đang hôn mê, Hạo Dân ngồi trông bên cạnh cũng ngủ gà ngủ gật. Chả là nó bị ngộ độc rượu do uống quá nhiều mà lại không chịu ăn gì nên mới lả ra bất tỉnh như thế.

Bỗng cặp mày thanh tú khẽ nhăn lại, môi nó mấp máy gì đó không thành tiếng, mồ hôi đổ đầy trán.

- Thiên Di! Đến lúc em phải nhớ lại tất cả rồi, mau lên! Đi theo chị.

Trong mơ, nó thấy Tử Di đứng cạnh giường mình. Cười rất đổi dịu dàng, vừa nói vừa đưa tay về phía nó.

Trái với những gì từng nghĩ, rằng bản thân nếu như gặp cô gái này sẽ nảy sinh cảm giác chán ghét. Ngược lại còn cảm thấy bình yên và ấm áp đến lạ thường.

Đưa tay nắm lấy bàn tay thon dài mềm mại trước mặt, nó từng bước từng bước đi theo Tử Di để tìm lại những ký ức đã lãng quên.

Bắt đầu từ lúc một bé gái được sinh ra, bé con được nâng niu trong vòng tay của bố, ông hạnh phúc nói với mẹ và Tử Di lúc này đã hơn một tuổi.

- Chúng ta sẽ đặt tên con bé là Thiên Di, hai chị em đều cùng tên Di, sau này nhất định sẽ hoà thuận và yêu thương nhau.

Đến lúc chập chững biết đi, Tử Di ở bên cạnh dắt tay bé con bước từng bước.

Khi bé con bập bẹ biết nói, tiếng đầu tiên cất lên là “chị” .

Khi bé con bốn tuổi, Tử Di dẫn nó ra vườn chơi, bé con bị ngã, Tử Di vội vàng đỡ dậy, dùng miệng của mình thổi nhẹ vào vết thương cho nó khỏi đau.

Khi bé con học lớp năm tuổi, Tử Di ở bên cạnh dạy nó viết chữ, đánh vần.

Ngày bé con vào lớp một, Tử Di dắt tay nó đến trường.

Sau mỗi lần bé con bị mẹ đánh, Tử Di lại an ủi và giúp nó bôi thuốc.

Rồi một hôm bé con bị bắt cóc, Tử Di vừa khóc vừa đuổi theo xe ô tô.

Giật mình bừng tỉnh khỏi dòng ký ức, bé con ngày đó... chẳng phải chính là nó sao. Còn người đang nắm tay nó kia chẳng phải chính là chị gái của nó sao?

- C... ch... chị!

Cảm xúc như vỡ oà, khó khăn lắm mới thốt lên được một chữ, hai mắt nó rung rung nhìn người chị mà mười năm nay không được gặp.

- Em gái ngốc! Giờ đã nhớ ra mình là ai rồi chứ?

Tử Di cười thật dịu dàng, đưa tay còn lại lên xoa đầu nó.

- Nhớ... em đã nhớ ra rồi!

- Nó gật đầu lia lịa.

- Nhóc con, ước nguyện của chị đã thực hiện xong, cũng đến lúc chị phải đi rồi, những việc còn lại em tự lo nhé.

- Đi! Chị định đi đâu?

- Nó hốt hoảng hỏi.

- Đi đến nơi mà chị thuộc về.

- Không! Chị đừng đi, hãy ở lại với em, mọi người đều rời bỏ em, chỉ còn mình chị thôi.

- Nó nắm chặt lấy tay Tử Di, nài nỉ, khuôn mặt xinh đẹp giờ đây ướt đẫm nước mắt.

- Ngốc! Em còn bố mẹ, còn cả anh Hy Thần và còn cả những người bạn của em nữa, họ vẫn luôn yêu thương em. Ngoan, nghe lời chị, mau tỉnh lại và giải quyết mọi việc đi.

Tử Di vừa nói vừa gỡ tay mình ra khỏi bàn tay đang run rẩy của nó. Trước khi biến mất còn nói vọng lại.

“- Hãy nhớ rằng trên đời này người yêu thương em nhất chính là bố mẹ, người yêu em sâu đậm nhất, dám vì em làm tất cả mọi việc chỉ có duy nhất một người là Hy Thần. Hãy sống thật tốt nhé, sống thay cả phần của chị, em gái ngoan.”

Trên giường bệnh màu trắng, nó vẫn chìm sâu trong cơn mê chỉ khác một điều là từ đôi mắt đang nhắm nghiền kia, những giọt nước trong như pha lê đang thi nhau trào ra, làm ướt cả một khoảng gối.

Tờ mờ sáng, nó mới tỉnh, nhìn quanh thấy trong phòng bệnh không có ai liền dùng tay còn lại giật kim truyền ra, lão đảo bước ra khỏi phòng.

Những gì xảy ra trong giấc mơ đêm qua nó không nhớ rõ lắm, sợ rằng nếu để lâu hơn sẽ quên hết tất cả nên vừa mới tỉnh dậy liền muốn đến nơi mình đã từng sống mười năm trước.

Đứng trước ngôi biệt thự màu tím sang trọng, à cũng không biết tại sao nó lại nhớ cái địa chỉ nhà nữa. Đưa mắt nhìn khắp một lượt, cố gắng để đầu óc thật thoải mái.

- Ừm!

Loạng choạng dựa vào cánh cổng sắt lạnh buốt, nó khẽ kêu lên vì cơn đau đầu bất chợt ập đến. Đau một chút nhưng rớt cuộc cũng nhớ ra. Nhưng nhớ ra rồi thì sao? Nó vẫn chỉ là Hàn Thiên Di cô đơn nhỏ bé giữa một thế giới rộng lớn.

Trời vẫn chưa sáng hẳn, bóng dáng cô độc lang thang trên con đường vắng, mỗi bước đi xiêu vẹo như muốn gục ngã. Trong lòng nó lúc này rối như tơ vò, không biết phải đối mặt với mọi chuyện như thế nào.

- Chị! Chị bảo em tự giải quyết, em phải giải quyết như thế nào đây, người sinh ra em tìm mọi cách hãm hại em, người em yêu nhất bỏ rơi em chạy đến một nơi mà em chẳng biết là ở đâu. Cuộc đời em đúng là khốn nạn mà!

Nó ngược lên nhìn trời, chua xót nói, cảm nhận miệng mình đắng ngắt. Nếu biết trước bản thân sẽ ra nông nổi này thì ngay từ đầu nó không nên rời khỏi nhà bố mẹ nuôi. Mặc dù họ không có yêu thương nó nhưng ít ra cũng không khiến nó cảm thấy đau lòng như lúc này.

Trời đổ mưa lất phất, hễ lúc nào tâm trạng không tốt là trời lại mưa, à! Ít ra thì vẫn có ông trời khóc cùng nó.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, bóng hình gầy yếu cũng càng lúc càng bước chậm. Đôi chân gầy yếu run run cố chống đỡ thân thể đã không còn chút sức lực. Trong mắt là sự trống rỗng đến tuyệt vọng, đã nhớ lại tất cả, đã biết rằng mình cũng có gia đình như bao người khác, cũng đã biết có một người yêu mình sâu nặng. Nhưng nhớ rồi thì sao? Biết rồi thì sao? Gia đình ấy đã thuộc về người khác mà nó giờ đây không còn sức để giành lại, người yêu nó cũng là

người nó yêu biến mất không cách nào tìm được và nó cũng chẳng còn sức để tìm hay chờ đợi nữa.

Hôm nay là ngày cuối cùng trong thời hạn bảy ngày nó đưa ra, hẳn vẫn chưa quay về. Trái tim nhỏ bé đập một cách yếu ớt, giới hạn cuối cùng cũng sụp đổ, thôi thì buông tay ra vậy. Thân hình nhỏ bé từ từ ngã xuống mặt đường ướt lạnh.

Thử hỏi rằng tình yêu là gì mà lại khiến cô gái kia trở nên yếu đuối bi lụy đến như vậy. Biến cô từ một cô gái lạnh lùng thờ ơ đến vô cảm thành một cô gái yếu đuối, chìm đắm trong đau khổ đến phát điên.

Tiếng xe cứu thương vang vọng cả con đường vắng, nhìn Thiên Di được lên xe rồi Hạ Nhi mới quay về. Cô ghét Hàn Thiên Di hay đúng hơn là ghen tị, cô ta có mọi thứ mà cô không có. Nhưng khi nhìn thấy sự đau khổ tuyệt vọng tỏa ra từ bóng hình cô độc ấy, khi nhìn thấy thân hình nhỏ bé ngã xuống lòng đường ướt lạnh cô không kìm được sự thương cảm dấy lên trong lòng, lập tức gọi cấp cứu. Những chuyện về quá khứ của Hàn Thiên Di, Hạ Nhi cũng biết qua chút ít bởi vì cô đang phải đóng giả làm cô ta, Hạ Nhi biết người Hàn Thiên Di yêu là Hy Thần chứ không phải Hoàng Nguyên nhưng Hoàng Nguyên lại rất yêu cô ta, căn bản không quan tâm tới sự tồn tại của cô. Chính vì vậy lòng ích kỷ của cô lại trỗi dậy, khiến cô biến thành con người đầy thủ đoạn như ngày hôm nay. Mặc dù có chút thương cảm nhưng cô không thể dừng lại, cô nhất định phải có được Hoàng Nguyên. Cô sẽ chỉ giúp Hàn Thiên Di, nói đúng hơn là Hoàng Thiên Di lần này thôi.

Hai ngày sau.

Bác sĩ nói Thiên Di chỉ bị cảm lạnh thông thường với lại cơ thể bị suy nhược do ăn uống không đầy đủ, không có gì nghiêm trọng nhưng Hoàng Nguyên vẫn rất lo lắng, bởi vì hai ngày rồi nó vẫn chưa tỉnh lại. Hạo Dân cùng mấy người kia vì quá lo lắng đã chạy đi tìm bác sĩ còn cậu ở lại chăm sóc nó.

Khoảng hơn mười phút thì bốn người kia quay lại, theo sau là vị bác sĩ già mà Hoàng Nguyên đã từng gặp để hỏi về bệnh án của nó. Ngay khi vị bác sĩ vừa vào trong phòng, Hoàng Nguyên gấp gấp hỏi.

- Bác sĩ tại sao cô ấy vẫn chưa tỉnh lại, chẳng phải chỉ bị cảm với suy nhược thôi sao?

- Gần đây cô ấy có gặp phải chuyện gì kích động hoặc có những biểu hiện kì lạ không?

- Có!

- Ừm... theo như tôi thấy thì rất có thể cô ấy đã nhớ lại.

- Đã nhớ lại?

- Cả năm người không hện mà cùng đồng thanh hỏi.

- Đúng vậy, nhưng quan trọng hơn là việc cô ấy mãi không tỉnh lại, rất có thể...

- Vị bác sĩ ngập ngừng nhìn những con người đang đứng trước mặt mình, khó khăn lắm mới nói ra nốt những từ còn lại.

- Rất có thể thần kinh của cô ấy sẽ không còn ổn định như trước.

- Không ổn định?

- Ni Ni bàng hoàng hỏi lại.

- Có nghĩa là có lúc bình thường có lúc lại trở nên điên điên khùng khùng.

Nói xong, vị bác sĩ đưa ánh mắt cảm thông nhìn những gương mặt thất thần trước mặt mình. Bao nhiêu năm trong nghề ông không phải chưa từng gặp qua những trường hợp thế này chỉ khác một điều là cô gái đang nằm trên giường bệnh kia hình như đã buông bỏ tất cả. Hy vọng cô ấy trở lại bình thường là rất thấp, đây cũng là điều ông khó nói ra nhất.

- Có cách nào để trở lại bình thường không ạ?

- Bội Doanh là người đầu tiên thoát khỏi sự bàng hoàng kia, lễ phép hỏi.

- Điều đó còn phụ thuộc vào bệnh nhân, xin lỗi bây giờ tôi phải đi có việc lúc khác sẽ ghé qua.

Sau khi vị bác sĩ rời khỏi, cả năm người buồn rầu hướng ánh mắt về phía giường bệnh. Trong lòng mỗi người đều mang theo một tâm trạng hết sức nặng nề.

Hàng lông mi cong vút khẽ lay động, đến khi đôi mắt ấy mở ra, vẫn đẹp đến động lòng nhưng giờ đây trong đôi mắt ấy chỉ còn lại sự ngây dại đến đáng thương.

Quay trở lại phòng làm việc của mình, vị bác sĩ già sau một hồi đắn đo suy nghĩ liền mở ngăn kéo lấy ra một mảnh giấy nhỏ có ghi số điện thoại. Chần chừ một hồi ông mới nhắc điện thoại lên bấm số.

Điện thoại vừa mới đổ hồi chuông thứ nhất đầu dây bên kia đã lập tức bắt máy.

- Alo!

- Một giọng nói trầm lạnh vang lên trong điện thoại.

- Bác sĩ Ngô.

- Ừm! Là cậu, Hy Thần có đúng không?

- Ông tìm tôi có chuyện gì?

- Hy Thần hỏi ngược lại thay cho câu trả lời.

- Là chuyện liên quan tới cô gái mà cậu nhờ tôi chăm sóc.

- Thiên Di!
- Giọng nói qua điện thoại thể hiện rõ sự lo lắng.
- Cô ấy xảy ra chuyện gì?
- Có vẻ như cô ấy đã nhớ lại nhưng hiện tại lại đang hôn mê... ngoài ra rất có khả năng sau khi tỉnh lại cô ấy sẽ không còn như trước nữa.
- Ông nói rõ hơn được không?

Cốc! Cốc!

Đúng lúc đó tiếng gõ cửa vang lên, bác sĩ Ngô lấy tay che ống nghe lại rồi mời người bên ngoài vào.

- Bác sĩ! Thiên Di tỉnh rồi!
- Hạo Dân trán lấm tấm mồ hôi thò mặt vào nói, có vẻ cậu ta đã chạy rất nhanh đến đây.
- Đợi tôi một lát.

Chờ cho Hạo Dân đóng cửa lại, bác sĩ Ngô mới nói chuyện tiếp với Hy Thần.

- Cô ấy tỉnh rồi tôi phải đi xem tình hình thế nào, lát nữa sẽ gọi lại cho cậu.
- Được!

Bước vào phòng bệnh, bác sĩ Ngô đã thấy nó đang ngồi ở góc giường, ánh mắt ngây ngây dại dại đảo đảo nhìn quanh phòng, môi mấp máy nhưng không hề phát ra chút âm thanh nào.

Quan sát nó một lúc, vị bác sĩ mới tiến lại gần, ông mỉm cười thật hiền để gây thiện cảm sau đó mới ngồi xuống gần nó.

- Xin chào!
- Ông đưa tay ra trước mặt nó, trên môi vẫn là nụ cười hiền hòa.

Thiên Di nhìn vị bác sĩ rồi lại nhìn bàn tay ở trước mặt mình của ông ta, ánh mắt hơi phức tạp, sau một phút nhìn chăm chăm vào bàn tay nhăn nheo nó lạnh lùng quay mặt đi chỗ khác, chẳng thèm để ý tới vị bác sĩ nữa.

- Mau lại đây!
- Bác sĩ Ngô thấy cách của mình không hiệu quả, bèn quay lại gọi Hoàng Nguyên.
- Có chuyện gì cần tôi giúp sao?
- Hỏi nhỏ cô ấy thích ăn gì nhất?
- Kẹo sôcôla nhân dâu tây.
- Hoàng Nguyên không cần suy nghĩ lập tức trả lời.

- Cậu mau đi mua về đây.

Hoàng Nguyên không thắc mắc mà lập tức chạy đi mua, chưa đầy năm phút sau đã mua được kẹo mang về. Bác sĩ Ngô bóc gói kẹo lấy một cái bỏ vào tay Hoàng Nguyên rồi bảo cậu lại gần đưa nó cho Thiên Di.

Nó dẫn đo nhìn cái kẹo trong tay Hoàng Nguyên, mắt sáng lên nhưng vẫn không đưa tay ra lấy, mặt lại quay qua chỗ khác, môi lại mấp máy gì đó và lần này bác sĩ Ngô có thể nhìn thấy nó nói gì.

- Như vậy là sao hả bác sĩ, chị ấy...

- Ni Ni hết nhìn Thiên Di rồi lại nhìn sang bác sĩ, lo lắng hỏi.

- Cô ấy chưa thể chấp nhận được hết những gì bản thân vừa nhớ lại mơ hồ đang lơ lửng giữa quá khứ và hiện tại. Tôi cần phải theo dõi thêm mới biết được.

Ngừng một lát, ông nói tiếp.

- Mọi người không nên ở lại đây quá đông sẽ khiến cô ấy thấy không thoải mái, tốt nhất là để một người ở lại trông thôi.

Dặn dò xong, bác sĩ Ngô lập tức trở về phòng làm việc nhắc máy bấm gọi lại cho Hy Thần.

- Cô ấy sao rồi?

- Vừa bắt máy hẳn đã nôn nóng hỏi.

- Từ lúc tỉnh lại đến giờ cô ấy cứ ngây ngây ngô ngô, cô ấy vẫn nhận thức được mọi việc xung quanh nhưng không hề nói gì, đến cười cũng không. Bệnh của cô ấy không giống với những người bị điên thường gặp mà là do tâm lí bị kích động cùng tổn thương dẫn đến điên và còn có xu hướng tự kỉ. Nhưng xem ra việc nhớ lại không liên quan tới chuyện cô ấy bị điên mà nguyên nhân chính là do cậu.

- Bác sĩ Ngô khẳng định chắc nịch.

- Do tôi? Không thể nào!

- Tôi đã quan sát lúc môi cô ấy mấp máy, theo như tôi thấy thì cô ấy gọi tên cậu.

Đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu, vị bác sĩ thấy vậy liền nói tiếp.

- Cậu nên quay về đi, cô ấy rất cần cậu.

Sự im lặng vẫn kéo dài, mãi mới có tiếng trả lời.

- Tôi sẽ thu xếp về nước sớm, lúc đó chúng ta nói chuyện tiếp. Ông hãy chăm sóc cô ấy thật tốt.

Không đợi bác sĩ Ngô trả lời hẳn đã cúp máy, vị bác sĩ chỉ biết lắc đầu thờ dài. Hy vọng cậu ta sẽ giúp cô gái kia trở lại bình thường.

Chương 36

Trở Về

Nắng sớm xuyên qua ô cửa sổ bằng kính, phủ lên người cô gái nhỏ một màng ánh sáng mờ ảo. Ánh mắt đã không còn ngây ngô như lúc mới tỉnh lại mà thay vào đó là sự u buồn đến ảo não.

- Cạch!

Nghe thấy tiếng mở cửa phòng nó vội vàng nằm xuống giả vờ ngủ, ngay cả chân cũng không kịp đắp.

Trong phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy cả tiếng bước chân và nhịp thở đứt quãng của người vừa bước vào.

Một bước, hai bước, ba bước...

Đến bước thứ tư thì người đó đã đứng bên cạnh nó, hơi thở đã ổn định hơn trước. Nó rất muốn mở mắt ra xem người đó là ai nhưng lại sợ gặp phải ánh mắt dịu dàng cùng nụ cười ấm áp của Hoàng Nguyên. Nhất là từ sau khi nhớ lại, nó không cách nào đối mặt với Hoàng Nguyên được như trước nữa mặc dù đó là người nó rất yêu quý và tin tưởng tuyệt đối.

Đó là một ngày trời không có nắng, cũng chính là ngày cô gái có khuôn mặt giống hệt nó xuất hiện. Hoàng Nguyên đưa nó đến cánh đồng cỏ mà trước đây hai người từng đến. Thảm cỏ xanh trải dài tới tận chân trời, gió thoang thoang mang tâm trạng nặng nề thổi đi xa.

Rồi nó chợt nghĩ về những ngày vừa qua, đau khổ, cô độc, nhớ nhung đều có cả nhưng nó lại quên mất rằng còn một người vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc mình, đó là người đang ngồi ngay cạnh nó đây. Rồi lại tự đặt ra câu hỏi: Tại sao anh ta lại đối tốt với mình như vậy? Chẳng phải trước đây anh ta đến nhìn mặt mình cũng không muốn hay sao? Nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không tìm được câu trả lời, nó đành đem thắc mắc trong lòng nói ra miệng.

- Tại sao anh lại đối tốt với em như vậy?

- Nó hỏi mà không nhìn Hoàng Nguyên.

...

Không có tiếng trả lời.

Chờ mãi không thấy Hoàng Nguyên trả lời nó đành phải quay sang xem cậu đang làm gì, đúng lúc đó liền bắt gặp Hoàng Nguyên đang nhìn mình với ánh mắt rất khác mọi ngày, có gì đó vừa đau đớn lại vừa dịu dàng, sự dịu dàng mà nó chưa từng thấy bao giờ.

Trước ánh mắt như vậy nó nhất thời không biết phải nói gì, ngượng ngùng quay sang một bên, ấp úng hỏi.

- Anh... nhìn... nhìn gì vậy?
- Em hỏi tôi tại sao lại đối tốt với em...
- Hoàng Nguyên đưa tay lên xoay người nó lại, giọng nhẹ bẫng.
- Bởi vì tôi yêu em.

Doàng!!!

Xét đánh ngang tai, choáng váng toàn tập nhưng phần nhiều là lo sợ, lo sợ một ngày Hoàng Nguyên sẽ không còn ở bên cạnh cùng nó trò chuyện thật vui vẻ.

- Em sẽ coi như mình chưa từng nghe thấy gì.
- Nó hờ hững gạt bàn tay của Hoàng Nguyên khỏi vai mình, phui phui quần đứng dậy, trước khi bỏ đi còn để lại một câu.
- Và chúng ta vẫn sẽ là bạn như trước.

Trong ánh chiều tà, bóng dáng cô độc phủ xuống mặt đất phía sau lưng. Nó vừa đi vừa đưa tay lên vỗ về trái tim đang nhói đau trong lồng ngực, đau vì không thể đáp trả tình cảm và tấm lòng của Hoàng Nguyên. Nếu là một cô gái bình thường, nghe được lời tỏ tình như vậy chắc chắn sẽ hạnh phúc tới phát điên. Tiếc là nó không phải là một cô gái bình thường, mọi thứ thuộc về nó đều không bình thường. Anh tốt như thế, chắc chắn sẽ tìm được người toàn tâm toàn ý yêu anh và cô gái đó không phải là nó bởi vì người nó yêu là Hàn Hy Thần. Cả đời này sẽ chỉ yêu một mình Hàn Hy Thần.

Cảm giác được chiếc chăn mỏng đang được ai đó kéo lên đắp ngang người mình đưa nó ra khỏi đoạn ký ức vừa rồi, cả người bỗng trở nên căng thẳng đến mức cứng đờ. Cho đến tận khi môi mình bị một đôi môi mềm mại lạnh lạnh áp vào cùng với mùi bạc hà mát lạnh xộc thẳng vào mũi nó mới giật mình mở mắt ra. Hai ánh mắt một ngạc nhiên một nóng bỏng giao nhau trong giây lát, người nó từ trạng thái cứng ngắc biến thành mềm nhũn, trái tim nhỏ bé trong lồng ngực nhảy loạn xạ.

Phải mất đến 30s nó mới thoát khỏi sự choáng ngợp từ nụ hôn của hắn, hai tay mạnh mẽ đẩy hắn ra, thu người vào góc giường, giọng run run hỏi.

- Anh... là... ai... vậy?

Cái quái gì? Nó vừa làm chuyện điên rồ gì thế này, chính bản thân nó cũng không hiểu mình đang làm gì.

Ánh mắt lạnh lùng thoáng qua một tia đau đớn, hắn đứng bất động tại chỗ. Nó cũng đau, đau đến mức tim muốn vỡ vụn. Bao nhiêu ngày chờ mong để được gặp con người kia, bao nhiêu lần mong được dựa vào bờ vai vững chắc kia, bao nhiêu lần khao khát được vòng tay rộng lớn kia ôm thật chặt. Người gần ngay trước mặt, chỉ cần với tay là có thể chạm tới, chỉ cần một bước chân là

có thể ở trong vòng tay ấm áp của hắn nhưng, nó đã quyết định buông tay làm sao có thể chạm vào hắn được nữa.

- Em... không nhớ tôi?

- Giọng nói trầm lạnh đã khắc sâu vào tâm trí vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Nó cố dằn nỗi đau trong lòng xuống, ngây ngô lắc lắc đầu.

- Em... sợ tôi?

- Lần này giọng nói còn chứa đựng cả sự tuyệt vọng.

Nó gật đầu, ánh mắt ngây ngô pha thêm chút sợ hãi.

- Em không cần phải sợ.

- Hắn dịu dàng nói, tiến thêm một bước lại gần nó.

- Em không nhớ cũng không sao chỉ cần đừng sợ tôi là được, so với việc em không biết tôi là ai thì việc em không muốn ở cạnh tôi còn đáng sợ hơn.

Nó rất muốn nhào vào lòng hắn mà nói rằng: “Em không quên anh, lại càng không sợ ở gần anh”. Nhưng không thể, nó đã quyết định buông tay, không thể vì những lời này của hắn mềm lòng.

Đúng lúc hắn vươn tay ra định kéo nó ôm vào lòng thì cánh cửa một lần nữa bật mở, Hoàng Nguyên trên tay bưng bát cháo nóng hôi hổi bước vào.

Sân sau bệnh viện không có nhiều người, Hoàng Nguyên đứng đối diện với Hy Thần, ánh mắt không biểu lộ nhiều cảm xúc nhìn thẳng vào Hy Thần, nói.

- Dù cố gắng thế nào tôi cũng không vượt quá thân phận một người anh trai trong mắt Thiên Di. Cô ấy quá yêu cậu, có khi còn yêu nhiều hơn cả cậu yêu cô ấy. Trước mặt người khác Thiên Di luôn tỏ ra không có gì, không đau buồn, không gào khóc chỉ có sự lạnh lùng cố hữu. Nhưng mỗi ngày cô ấy đều mòn mỏi chờ cậu quay về. Có một lần, cô ấy nhìn thấy một người giống cậu, bắt chập đang ở trên đường cao tốc, Thiên Di vội vã xuống xe định chạy qua bên kia tìm cậu. Vì cậu ngay cả mạng sống của mình Thiên Di cũng không cần... Tôi nói những lời này không có ý gì khác ngoài việc mong cậu hãy đối tốt với cô ấy, yêu cô ấy bằng cả trái tim.

Hy Thần chăm chú lắng nghe Hoàng Nguyên nói, từng câu từng chữ đều khắc sâu vào tâm trí hắn. Hơn một tháng qua không ngày nào hắn không nhớ đến nó, nhiều lúc chỉ muốn về thẳng Việt Nam bắt chập tất cả mà ôm nó vào lòng. Nhưng nghĩ đến nó vì hắn mà chịu không ít khổ cực, khao khát trở về liền bị chính chủ nhân của nó dập tắt.

Những tưởng rời xa nó là lựa chọn đúng đắn ai ngờ lại khiến nó còn đau khổ hơn, nếu được lựa chọn lại hắn thà để nó nhớ lại tất cả còn hơn là như bây giờ ngây ngây ngô ngô.

- Xin lỗi vì đã ép cậu rời xa Thiên Di!

- Hoàng Nguyên đầy hối hận nói với hắn.

- Đó không phải lỗi của cậu, nếu tôi không có ý định từ bỏ thì dù cậu có ép thế nào nữa tôi cũng không bỏ Tiểu Di lại một mình... cảm ơn vì thời gian qua đã giúp tôi chăm sóc Tiểu Di, bạn tốt.

Hy Thần mỉm cười vỗ vỗ vai Hoàng Nguyên, hắn không trách Hoàng Nguyên ngược lại còn phải cảm ơn cậu ấy vì đã giúp hắn nhận ra rằng đời này kiếp này hắn vĩnh viễn không thể rời bỏ Hoàng Thiên Di.

Còn lại một mình trong phòng, đầu óc nó lại bắt đầu suy nghĩ mông lung, dù có hận hắn thì tình cảm suốt mười năm qua chẳng thể vì một nỗi uất hận mà trôi đi. Trái tim vẫn đập mạnh khi bị hắn hôn, đầu óc vẫn choáng váng vì mùi hương bạc hà mát lạnh, càng không thể phủ nhận khi nhìn thấy hắn trở về quyết tâm buông tay sớm đã biến mất từ lâu, chỉ là sợ người nào đó đau khổ nên mới giả điên. Thật là, lúc cần tỉnh táo lại ngây ngây ngô ngô, lúc cần điên lại vô cùng tỉnh táo. Quãng thời gian tiếp theo nó phải đối mặt với hắn thế nào đây?

- Chị!

- Giọng nói ngang loa phát thanh của Ni Ni khiến nó giật mình, xem chút nữa lộn cổ từ trên giường xuống dưới đất.

- Con bé này nhỏ giọng một chút.

- Hihi! Em phải thử xem chị có đang bình thường không.

Ni Ni cười cười giải thích, đem đồng hồ vừa mang đến đặt trước mặt nó.

- Mang mấy thứ này đến đây làm gì?

- Nó hỏi.

- Cái này là bác sĩ Ngô bảo em mang đến, khi nào thấy chị có biểu hiện giống như lúc vừa tỉnh lại thì lấy ra cho xem.

Nó nhìn những thứ trước mặt, ánh mắt dừng lại ở cuốn album cũ đã sờn rách không hiểu tại sao nó lại ở đây.

Bàn tay thon dài nhẹ nhàng miết lên gáy sách, cảm giác thân thuộc lại ùa về, mặc dù đây không phải cuốn album Hy Thần tặng nó bởi vì nó đã đánh mất lúc tai nạn rồi nhưng những bức ảnh trong này đều do một người chụp.

- Còn nữa, đây là kết quả thi cuối kỳ của chị.

- Sao cuốn album này... lại ở đây?

Không để ý lắm đến lời Ni Ni vừa nói, mắt nó vẫn không rời cuốn album, ngập ngừng hỏi.

- Là anh Hy Thần đưa cho em, anh ấy đang ở ngoài kia nhưng không dám vào vì lo chị sẽ hoảng sợ... thế nào, chẳng phải chị rất nhớ anh ấy à? Sao phải giả vờ không nhớ anh ấy là ai chứ?

- Chị cũng không biết nữa! Hôm nay vẫn bình thường, vẫn nhớ rõ anh ấy là ai nhưng ai dám khẳng định đến ngày mai, sau khi ngủ dậy chị vẫn tỉnh táo. Sau mỗi giấc ngủ dường như bản thân lại biến thành người khác, chẳng thể nhớ nổi ngày hôm qua mình như thế nào. Cuộc sống như thế rất mệt mỏi, thà cứ giả vờ quên còn hơn để Hy Thần mỗi ngày lại phải đối mặt với một con người khác của chị, một mình chị chịu là được rồi, không thể bắt anh ấy chịu khổ.

- Chị...

- Nếu như tôi cam tâm tình nguyện chịu khổ thì sao?

Hắn từ sau lưng Ni Ni bước đến, nhìn thẳng vào mắt nó, giọng nói trầm lạnh cắt ngang câu nói của cô bé.

Người nào đó trong mắt chứa sự u buồn vừa nghe thấy câu hỏi trân thành kia lập tức rơi nước mắt, miệng mở ra định nói gì đó nhưng không thể nào cất thành lời, đành im lặng nhìn hắn.

- So với việc em không nhớ tôi là ai thì không được ở bên em còn đau khổ hơn.

- Anh vừa nói lúc sáng rồi.

- Nó bật cười trong nước mắt.

- Phải nhắc lại không sợ người nào đó quên mất.

- Hắn cũng cười, một nụ cười vô cùng hạnh phúc, đồng thời tiến lại gần lau nước mắt cho nó.

Còn một người thứ ba vì không muốn cản trở hai anh chị tâm sự hàn huyên nên lặng lẽ chuồn ra khỏi phòng, trước khi rời đi không quên nháy mắt với Hy Thần. Xem ra Thiên Di đã bị cô em yêu quý bán đứng không thương tiếc.

Một ngày rồi lại một ngày trôi qua. Hôm nay là một trong những ngày nó hoàn toàn tỉnh táo cũng là ngày nó được bác sĩ cho phép ra viện. Từ sớm Ni Ni cùng Hạo Dân đã chạy đến giúp nó thu dọn đồ đạc, Hy Thần đi làm thủ tục xuất viện, Bội Doanh cùng Thiếu Thiên đang đi làm visa đi du học không đến được không nói nữa, còn cái tên Hoàng Nguyên chết tiệt kia tại sao lại không tới cơ chứ?

Kể ra thì từ cái hôm Hy Thần trở về nó không còn thấy Hoàng Nguyên đến thăm nữa, mặc dù lúc nhớ lúc không nó vẫn cảm thấy cuộc sống của mình như thiếu mất điều gì đó.

Đang ngây người ngẫm nghĩ xem thiếu cái gì thì bác sĩ Ngô bước vào, theo sau là Hy Thần cùng với một xấp giấy tờ gì đó trên tay. Bác sĩ Ngô nở nụ cười hiền từ mà nó thấy trong suốt những ngày ở đây, giọng nói trầm thấp khàn khàn dặn dò nó.

- Về nhà rồi phải giữ cho tinh thần thật thoải mái những lúc tỉnh táo đừng nên suy nghĩ quá nhiều.

- Vâng!

Sau đó lại quay ra nói với hấn.

- Đây là thuốc an thần phòng trường hợp cô bé bị kích động quá mức bình thường, còn đây là thuốc bổ mỗi ngày đều phải uống. Những lúc cô ấy không nhớ gì nếu có thời gian hãy dẫn cô ấy tới những nơi hai người từng tới hoặc cùng cô ấy làm những việc hai người đã từng làm.

- Cảm ơn!

- Hấn vừa nói vừa cúi đầu một góc 30 độ sau đó tiến lại nắm lấy tay nó, mỉm cười nói.

- Đến lúc về nhà rồi!

Xe dừng trước cổng, chưa kịp vui mừng vì được về với ngôi nhà thân yêu nó đã đứng hình vì khuôn mặt một người phụ nữ đập vào mắt. Thật là đến khóc dở mếu dở với số phận đen đúa của mình, người muốn gặp thì không thấy đâu người không muốn gặp nhất lại xuất hiện ngay trước cửa nhà mình.

Người phụ nữ kia chính là mẹ nó, người mẹ đã nhẫn tâm đánh chửi nó suốt thời thơ bé, người mẹ khiến nó lưu lạc tha hương, chịu cảnh người ngoài ghẻ lạnh đánh đập chửi rủa.

Oán có, hận có, căm ghét có nhưng hơn cả là đau lòng, đau lòng vì bà ta nhẫn tâm từ bỏ nó.

Vào cái đêm nó bị bắt cóc, vì sợ nên không dám ngủ, thân thể nhỏ bé run rẩy ngồi sát vào góc tường. Trong đêm khuya tĩnh mịch nghe thật rõ tiếng bọn bắt cóc nói chuyện.

- Mau gọi cho mẹ nó đòi tiền chuộc đi.

- Một tên nói.

- Sao không gọi cho bố nó?

- Một tên khác hỏi.

- Ông ta đang ở nước ngoài.

Sau đó là tiếng bấm điện thoại, chuông reo mấy hồi mới có người nhắc máy.

- Alô!

- Không hiểu sao bọn bắt cóc lại bật loa ngoài nên nó có thể nghe được giọng nói của mẹ.

- Con gái bà đang ở chỗ chúng tôi.

- Một tên hăng giọng nói.

- Con gái tôi cũng là con gái Hoàng Hựu Minh muốn vòi tiền thì gọi cho anh ta đi đừng có làm phiền tôi... tút... tút...

Lã Uyển Như nói rồi lạnh lùng đập máy. Không một chút lo lắng, không một lời hỏi thăm.

“Thân hình nhỏ bé trong góc lại càng run rẩy, nước mắt trong suốt rơi đầy trên mặt. Người mẹ nó hết mực yêu quý kính trọng lại đang tâm vứt bỏ nó.”

Một người mẹ dù có thế nào cũng không bao giờ nhẫn tâm bỏ rơi con mình nhưng người mẹ ruột thịt trước mặt nó đây còn nhẫn tâm hơn cả bố mẹ nuôi trước đây của nó. Nhẫn tâm đến mức sẵn lòng vứt bỏ đứa con gái do chính mình mang nặng đẻ đau.

- Hy Thần, nghe nói hôm nay cháu về nước ta dẫn Thiên Thiên đến gặp cháu.

Lã Uyển Như tươi cười nói, mắt còn cố tình liếc qua nó một cái. Nó lại nhìn cô gái bên cạnh bà ta, hai chữ “Thiên Thiên” dội vào tai khiến người nó khẽ run nhẹ, bà ta vẫn còn nhớ cái tên đó cơ à!

- Thiên Thiên!

Hắn nhìn đứa con gái đứng cạnh Lã Uyển Như rồi lại nhìn nó, thấy tâm trạng nó không được tốt hắn không nói nhiều lảng lạng kéo tay nó vào trong nhà bỏ lại Lã Uyển Như mặt mày đỏ gay vì tức.

- Không sao chứ?

- Hắn xoa xoa đầu nó, hỏi.

Nó chỉ lắc lắc đầu không nói, hai bàn tay nắm chặt vạt áo hắn, người vẫn chưa hết run.

- Để tôi đưa em lên phòng nghỉ ngơi, ngủ một giấc tỉnh dậy sẽ thấy tốt hơn.

Một mình nằm trong căn phòng rộng lớn, nó không dám nhắm mắt vì chỉ cần nhắm mắt là những ký ức kinh hoàng kia lại ùa về.

Những tưởng chỉ cần được ở bên hắn thì nó sẽ không còn nhớ đến những tổn thương trong quá khứ vậy mà khi vừa gặp người phụ nữ kia nó liền mất kiểm soát, trong lòng cứ dâng lên một nỗi lo sợ vô hình.

Nghĩ rồi lại nghĩ, nó chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay, một giấc ngủ không bình yên.

Cùng lúc đó ở Bar Paradise, không ánh sáng mờ ảo không tiếng nhạc sập sinh chỉ có mùi rượu tây nồng nàn tràn ngập không khí.

Hoàng Nguyên ngồi cạnh quầy bar, cái đầu nghiêng ngả thỉnh thoảng lại gục lên gục xuống. Từ bỏ tình cảm từ thời thơ bé thật không dễ dàng như cậu tưởng nhưng Hoàng Nguyên chẳng thể làm gì khác ngoài cách buông tay.

- Anh không ở cạnh cô thanh mai trúc mã đáng yêu của anh nữa à?

Giọng nói trong trẻo vang lên bên tai, mùi nước hoa đắt tiền xộc vào mũi xua đi mùi rượu mạnh trong không khí. Hoàng Nguyên quay sang nhìn cô gái vừa

ngồi xuống cạnh mình, thoáng ngậy người khi nhìn thấy khuôn mặt của cô ta. Nhưng rồi cậu lại quay đi uống nốt ly rượu trong tay, môi khẽ nhếch lên.

- Chuyện của tôi không cần cô quan tâm.

Sau khi để lại câu nói lạnh lùng ấy, Hoàng Nguyên cầm áo khoác lão đảo ra khỏi quán bar, bỏ lại Hạ Nhi về mặt đầy bất mãn cùng tổn thương nhìn theo bóng lưng cậu.

- Anh vì cô ta mà đau khổ thì em cũng có thể vì anh khiến cô ta biến mất mãi mãi.

Chương 37

Trả Thù

Mây đen giăng kín trời, từng cơn gió mạnh mẽ cuốn bụi bay mù mịt, không có tiếng sấm cũng không có chớp sáng nhấp nhòe chỉ có tiếng gió rít ghe thật ghê rợn.

Nó ngồi bên cửa sổ ngậy ngốc nhìn con đường vắng bụi bay mù mịt. Ngoài cái tên Hoàng Thiên Di và bản thân đang bị bệnh rối loạn thần kinh lúc nhớ lúc quên mà cô bé tên gì nó cũng chẳng nhớ đã nói trên dưới hai chục lần với nó ra thì đầu óc nó hoàn toàn trống rỗng, không một chút ký ức, trong lòng là cảm giác lo sợ mơ mơ hồ hồ.

Chẳng bao lâu thì trời đổ mưa, những hạt nước trong suốt đập vào tấm kính cửa sổ chảy xuôi xuống tạo thành những vệt dài loang lổ. Nó giơ tay chạm vào tấm kính, miết nhẹ theo một giọt nước vừa rơi xuống. Đôi lông mày thanh tú nhíu chặt, đôi môi nứt nẻ mấp máy nói gì đó không rõ ràng.

Ring!!!

- Là âm báo tin nhắn từ điện thoại của nó.

“Tôi cần nói chuyện với cô về Hoàng Nguyên, gặp nhau ở Parkson. Hoàng Thiên Di.”

Nó cầm điện thoại đọc đi đọc lại tin nhắn đến năm, sáu lần, não cố gắng vận động để nhớ xem Hoàng Nguyên là ai và còn cả tên người gửi nữa. Nhưng nghĩ mãi cũng chẳng ra, đầu lại còn đau hơn. Nhìn ngoài trời đang mưa ngày một lớn, nó do dự không biết có nên đi hay không thì có một tin nhắn mới gửi đến.

“Hoàng Nguyên đang gặp nguy hiểm”.

Mặc dù không nhớ nhưng nó dám chắc cái tên Hoàng Nguyên này có liên quan đến mình bởi vì trong danh bạ có lưu tên Hoàng Nguyên và có cả tin nhắn Hoàng Nguyên gửi cho nó mấy ngày trước. Nếu đã có liên quan thì phải đi xem người ta thế nào nhớ đâu tên đó có họ hàng hay thân quen với nó thì lúc đấy có hỏi cũng không kịp.

Một điều không may là trong nhà không có ai, nó lại còn chẳng nhớ Parkson là chỗ quái nào thôi thì bắt taxi bảo họ đưa đến đó cũng được nhưng còn cái người nó gặp lúc vừa ngủ dậy về nhà không thấy nó đâu chắc chắn sẽ rất lo lắng. Nghĩ nghĩ mấy giây nó lôi tập giấy nhỏ trong túi áo ra viết mấy chữ rồi dán trên mặt bàn sau đó mới rời khỏi nhà.

Parkson là một khu giải trí lớn nằm ở khu đô thị mới, bình thường ở đây rất đông người nhưng hiện tại với cái tiết trời mưa gió bão bùng như thế này thì khu giải trí ngay cả bóng ma cũng chẳng có.

Nó đứng trước cổng lớn chờ đã được 15 phút mà chẳng thấy người hẹn gặp đâu, đang ngó nghiêng xung quanh thì nó bị một đôi tay rắn chắc giữ chặt lấy sau đó chẳng còn biết gì nữa.

- Bốp!

Mặt bị tát một cái đau điếng nó mới lơ mơ tỉnh lại, ánh sáng trong phòng khiến nó phải mất một lúc mới nhìn rõ mọi thứ xung quanh. Nó thấy mình đang ngồi trong một căn phòng rất rộng, bài trí xa hoa lộng lẫy, tay chân đều bị chới chặt. Trong phòng chỉ có khoảng chục người và nổi bật nhất là ba người một nam hai nữ đang ngồi uống trà trên bộ sofa sang trọng.

- Đại ca nó tỉnh rồi.

- Một tên con trai đứng cạnh nó nói.

Lúc này ba người kia mới từ từ tiến tới gần, người con trai cao khoảng 1m75, tóc nâu đỏ, khuôn mặt hơi trẻ con với làn da trắng mịn nhưng đôi mắt lại lạnh lẽo không chút cảm xúc. Cô gái đang khoác tay cậu ta tóc xoăn dài đến ngang lưng, khuôn mặt xinh đẹp hơi vênh lên vẻ khinh khỉnh. Còn một người nữa, là cô gái đi sau hai người kia, cô ta thể quái nào lại trông giống hệt nó.

- Nghe nói cô đã nhớ lại tất cả?

- Người con trai môi hơi nhếch lên tạo thành nụ cười xấu xa, hỏi.

- Tôi có quen mấy người à?

- Nó vừa hỏi vừa nhìn ba người trước mặt bằng ánh mắt khó hiểu. Ba người này nó cảm thấy mình đã từng gặp qua nhưng lại chẳng thể nhớ nổi họ là ai.

- Hình như cô ta vẫn chưa nhớ!

- Cô gái đang khoác tay lên con trai nhưn mày nói.

- Cô ta đã nhớ lại tất cả rồi chỉ là thần kinh cô ta có vấn đề nên lúc nhớ lúc quên thôi.

- Cô gái có khuôn mặt giống hệt nó giải thích.

- Như thế hành hạ cô ta càng vui.

Hy Thần sau khi thi tốt nghiệp lập tức trở về nhà, thật không yên tâm khi để nó ở nhà một mình. Chỉ vì hôm qua trong lúc nó vẫn đang bình thường bắt hứa sẽ đi thi tốt nghiệp đúng quy định nếu không hẳn đã lù lịch thi lại.

Về đến nhà trời đã chạng vạng tối, căn nhà tối om không một ánh đèn, trời lại còn mưa tầm tã. Hấn nhanh chóng mở cửa rồi vội vàng chạy lên phòng. Căn phòng không có ai.

Hấn từ lo lắng biến thành hoảng hốt, chạy khắp nhà tìm nó vẫn không thấy, gọi điện cho bọn Bội Doanh với Hạo Dân bọn họ cũng đều nói không biết. Đến khi bắt gặp tờ giấy nhớ nó để lại trên bàn hấn mới biết là nó đã ra ngoài, trong lòng lại càng bất an hơn, hấn sợ nó lại biến mất như mười năm trước. Hiện tại nó đang không nhớ gì đi lung tung rất nguy hiểm không biết chừng bị bắt cóc rồi cũng nên.

Bất chấp trời mưa lớn, hấn đánh xe ra khỏi gara lao đi tìm nó. Trong lòng thầm cầu nguyện nó không xảy ra chuyện gì.

Quay trở lại nơi nó đang bị bắt giữ, lúc này trong căn phòng chỉ còn lại bốn người là nó và ba người kia. Theo như những gì nó nghe được từ cuộc nói chuyện của ba người kia thì tên con trai tên là Jason, cô gái nhìn giống hệt nó tên Hạ Nhi và cô gái còn lại tên Lê Thi.

- Chúng ta nên bắt đầu hành hạ cô ta bằng trò gì trước?

- Jason xoa xoa tay, nhìn nó bằng ánh mắt thích thú.

- Theo em thấy thì con gái quan trọng nhất là trinh tiết, cứ cho cô ta một viên thuốc rồi nhốt cô ta vào phòng cùng với một trong mấy thằng đàn em của anh để cô ta thác loạn một đêm.

- Lê Thi cất giọng choe chõe góp ý.

Nó khẽ rùng mình một cái, lòng không hiểu tại sao ba người kia lại đối xử như vậy với mình. Hạ Nhi thì sợ xanh mặt trước cái trò khủng bố của Lê Thi, cuối cùng cô ta cũng lên tiếng góp vui.

- So với việc hành hạ thể xác thì hành hạ tinh thần cô ta còn vui hơn nhiều. Tôi biết có một loại thuốc kích thích thần kinh khi tiêm vào người sẽ sinh ra ảo giác, tâm trí mê loạn, chúng ta tiêm cho cô ta một liều sau đó kể cho cô ta nghe chuyện cũ cộng với mấy tấm ảnh và mấy đoạn phim Jason lấy được ở chỗ Hy Thần. Đảm bảo cô ta sẽ đau khổ đến mức sống không bằng chết.

Người bị Jason giữ chặt, không thể kháng cự dù chỉ một chút, nó đành giương mắt để Hạ Nhi tiêm thứ chất lỏng kia vào người. Trong đầu bỗng hiện lên khuôn mặt của người nó vừa gặp sáng nay. Đôi mắt thật lạnh lùng nhưng ẩn sâu trong đó là một chút dịu dàng, một chút ám áp cộng với một chút yêu thương. Người đó tên là Hàn Hy Thần... Hàn Hy Thần là người mà nó sẽ yêu suốt đời suốt kiếp. Nó như bừng tỉnh khỏi cơn mê lâu ngày, cuối cùng thì cũng nhớ ra được người chiếm trọn trái tim mình là ai.

Cánh tay bị tiêm thuốc hơi nhói lên, ngay sau đó là cảm giác lâng lâng mơ hồ, cảnh vật trước mắt cứ xoay vòng vòng, nó chẳng thể nhìn rõ những thứ xung quanh nữa. Nó nghe loáng thoáng có tiếng con gái.

- Thuốc hơi mạnh phải đợi một chút.

Mất khoảng 15 phút, đầu óc nó mới tỉnh táo một chút, mọi thứ trong phòng cũng không còn quay vòng vòng nữa. Lúc này Hạ Nhi mới kéo ghế đến ngồi cạnh nó, chiếc miệng xinh xắn bắt đầu kể cho nó nghe câu chuyện về một cô bé tên Hoàng Thiên Di. Rồi lần lượt những bức ảnh được bày ra trước mặt nó, những đoạn phim lần lượt được chiếu trên ti vi. Từng lời nói, từng hình ảnh khắc sâu vào tâm trí nó. Đến lúc này, trí nhớ bị ngủ quên mới trở lại, hiện lên thật rõ ràng trong đầu nó.

Trước mắt bỗng hiện lên những hình ảnh mờ ảo đan xen giữa quá khứ và hiện tại, vui buồn hạnh phúc đau khổ lẫn lộn, nó dường như đang xem một đoạn phim ngắn kể về cuộc đời của mình vậy.

Ảo ảnh bị phá vỡ khi một bức ảnh được đưa ra trước mặt nó kèm theo giọng nói không cao không thấp của Hạ Nhi.

- Cô chắc chưa được xem bức ảnh này đâu nhỉ, có nhận ra người trong bức ảnh này là ai không?

Nó nhìn thật kỹ hai người trong bức ảnh, trong lòng chợt dâng lên cảm giác chua xót, cổ họng đắng ngắt không nói nên lời.

Trong ảnh Hy Thần nằm trên bãi cỏ xanh ngát, hai mắt khép lại như đang ngủ, phía sau là ngôi nhà gỗ màu trắng cùng với khóm tử đinh hương màu xanh saphia. Còn cô gái có mái tóc màu hạt dẻ, đang cúi xuống hôn Hy Thần chẳng phải là Tử Di - chị gái của nó sao.

Chẳng có từ ngữ nào có thể diễn tả hết cảm xúc của nó lúc này. Mặc dù Tử Di là chị gái nó nhưng không hiểu sao nó vẫn thấy rất khó chịu khi nhìn vào bức ảnh kia.

- Bức ảnh này tôi lấy được từ trong ví của Hy Thần... cô không ngờ đúng không? Người Hy Thần yêu là chị gái cô, chị gái cô cũng rất yêu Hy Thần. Cô giống như người thứ ba chen vào giữa họ vậy.

Nó muốn nói là không phải nhưng tiếng chưa kịp phát ra đã bị câu nói tiếp theo của Jason chặn lại.

- Bây giờ chị gái cô đã chết, cô đương nhiên trở thành người thay thế. Những gì cậu ta nói với cô chỉ toàn là những lời lừa gạt thôi.

Máu từ mũi chảy vào miệng tanh nồng đánh thức chút ý chí còn sót lại, nó gằn giọng nói.

- Anh câm miệng lại cho tôi.

Jason chỉ nhếch môi, cao giọng đề nghị.

- Nếu như cô không tin tôi sẽ gọi cho Hàn Hy Thần để đối chất.

Nói là làm, Jason lấy điện thoại của nó ra, bật nguồn và bấm gọi cho Hy Thần. Chuông vừa mới reo lần thứ nhất hắn đã lập tức bắt máy.

- Tiểu Di em đang ở đâu?

Nó có thể nghe ra sự lo lắng trong giọng nói của hắn, trong lòng thấy ấm áp hơn một chút.

- Hy Thần, em có chuyện muốn hỏi anh, anh phải hứa sẽ trả lời thật lòng nhé.

- Giọng nó run run.

- Được!

- Người anh yêu thực sự là ai?

- Là em.

- Vậy còn Từ Di?

- Cô ấy... là bạn.

Nó cho dù có ngốc cũng nhận thấy sự lúng túng qua câu trả lời của hắn.

- Còn bức ảnh trong ví của anh thì sao?

Nó thật sự không muốn hỏi câu này nhưng nếu không hỏi nó sẽ không thể chứng minh những gì Jason nói là sai, một phần là vì lo sợ câu trả lời của hắn sẽ không như mình mong muốn.

Đã gần một phút trôi qua mà đầu dây bên kia vẫn không có tiếng trả lời, môi nó nhếch lên tạo thành nụ cười nửa miệng, giọt nước mắt trong suốt lăn dài trên má.

- Cúp máy đi rồi muốn làm gì tôi thì làm.

Giọng nó như van xin, lại có chút dừng dung.

- Nhưng trước tiên tôi muốn hỏi ba người một câu. Tại sao mấy người lại muốn làm hại tôi?

Ba người kia nhìn nhau, Jason là người lên tiếng trước.

- Dù sao cô cũng sẽ đi theo chị gái cô, coi như tôi có lòng tốt cho cô biết nguyên nhân vậy.

- Jason nhìn nó bằng ánh mắt đầy thù hận, bắt kể lại quá khứ.

- Gia đình tôi vốn rất hạnh phúc cho đến khi mẹ tôi phát hiện bố tôi ngoại tình. Từ một gia đình hạnh phúc biến thành những trận cãi vã, đập phá đồ đạc ngày đêm. Năm đó tôi mới mười tuổi, chỉ biết giương mắt nhìn bố mẹ cãi nhau mà không thể làm gì. Mẹ tôi lại bị bệnh tim, thể trạng vốn rất yếu chẳng bao lâu thì bà ốm nặng nằm liệt giường. Bố tôi không những không quan tâm mà còn sớm ngày ở bên tình nhân của ông ta. Có một lần mẹ cố gắng rời khỏi giường, đi tìm người đàn bà kia, sau lần đó mẹ tôi không bao giờ quay trở về nữa bởi vì

bà lên con đau tim trên đường về nhà và qua đời ngay hôm đó. Người đàn bà kia chính là người gây ra cái chết cho mẹ tôi, khiến tôi không thể gặp bà lần cuối. Người yêu thương tôi nhất cũng là người tôi yêu thương nhất đã phải chết trong đau đớn và cô độc.

Tôi hận bố bao nhiêu thì càng hận người đàn bà ngoại tình với ông ta bấy nhiêu. Tôi đã thề sau này lớn lên nhất định sẽ trả thù cho mẹ tôi và trở trêu thay bà ta lại là mẹ của cô - Lã Uyển Như... Tôi muốn bà ta phải nếm thử mùi vị đau khổ khi mất đi người thân là như thế nào.

Sau cái chết của chị gái cô, bà ta dường như phát điên vậy nên tôi đã định dừng tay. Cho đến khi Hàn Hy Thần nhờ tôi điều tra về cô. Ha ha thật không ngờ cô lại chính là đứa con gái bị mất tích của bà ta, vì vậy tôi quyết định lên kế hoạch trả thù một lần nữa.

- Anh... Trần Minh Tú! - Nó tức giận nhìn tên con trai ánh mắt đầy thù hận trước mặt, đến tận bây giờ nó mới nhớ ra cậu ta.

- Ô bây giờ cô mới nhớ ra tôi cơ à! Thế nào cảm thấy tức giận vì tôi lợi dụng người cô yêu à? Tôi nghĩ cô phải cảm ơn tôi mới đúng, tôi đã giúp cô khá nhiều chuyện đấy. Để tôi kể tiếp cho cô nghe nhé.

- Anh...

- Cô có nhớ chiếc hộp gỗ chứa quyển album chụp toàn ảnh của chị cô và Hy Thần cùng với chiếc usb lưu mấy đoạn phim của họ không? Nếu không nhờ tôi đặt ở vị trí dễ tìm đó thì có lẽ đến tận bây giờ cô vẫn không biết về nó đâu. Hay là cái vụ cô bị Lã Uyển Như bắt cóc ấy cũng chính là do tôi tạo cơ hội cho hai mẹ con cô gặp nhau, chẳng phải sau lần đó cô cũng nhớ ra ít nhiều còn gì. Ngoài ra thì mấy cái vụ bắt cóc Hạo Dân với Bội Doanh, còn cả vụ phá quán bar của cô đều là do tôi làm, vốn định mượn tay bọn nó cho cô một trận ai ngờ Hàn Hy Thần với Hoàng Nguyên hết lần này đếm lần khác làm anh hùng cứu mỹ nhân phá hỏng kế hoạch của tôi.

Mãi mới nghĩ ra kế mới là để Hạ Nhi đóng giả cô để tăng thêm phần kịch tính, giúp cô khôi phục trí nhớ rồi cho cô đi theo chị cô. Thế nào, cô thấy kế hoạch mới của tôi hay chứ?

- Khốn kiếp!

- Cái này cô không nên trách tôi, phải trách mẹ cô mới đúng.

Rầm!!!

Minh Tú vừa dứt lời thì cánh cửa sau lưng nó bị đập tung ra, Hy Thần cùng mấy người nữa đồng loạt xông vào.

Minh Tú không ngạc nhiên khi thấy mấy vị khách không mời mà đến bởi vì cậu ta còn đang mãi nhìn người phụ nữ cậu ta căm ghét nhất trên đời - Lã Uyển Như.

- Minh Tú!

Chất giọng trầm lạnh vang lên khiến Minh Tú giật mình thu lại ánh mắt thù hận. Lúc này cậu ta mới nhớ ra mình đang làm gì, nhanh như cắt cậu ta rút con dao từ sau lưng ra, cắt đứt dây chọi trên người nó rồi kéo nó lùi lại.

- Lã Uyển Như chắc bà cũng biết cô ta là ai rồi nhỉ?

Minh Tú nhìn thẳng Lã Uyển Như hỏi, tay cầm dao đưa lên kề sát cổ nó.

- Cậu...

Bàn tay run rẩy của Lã Uyển Như nắm chặt lại, môi run run không nói nên lời, bà ta chỉ có thể bất lực nhìn Trần Minh Tú đang đe dọa tính mạng con gái mình.

- Đối với cái chết của Hoàng Tử Di bà không được chứng kiến, hôm nay tôi sẽ cho bà biết việc tận mắt chứng kiến con gái mình bị giết mà chẳng làm được gì đau khổ như thế nào.

Trần Minh Tú dí sát lưỡi dao sắc lạnh vào cổ nó, làn da mỏng bị cứa nhẹ một đường, không gây chết người nhưng đủ để kích thích sự sợ hãi trong lòng mỗi con người ở đây. Từ chiếc cổ trắng ngần, những giọt máu màu đỏ thẫm nhỏ ra làm ướt lưỡi dao sắc lạnh. Ánh mắt Minh Tú lướt qua từng người, môi hơi nhếch lên, thì thào vào tai nó.

- Cô thấy vui chứ, chính tôi đã sắp đặt để cô được gặp họ lần cuối trước khi chết.

Nó lúc này đang đau lòng muốn chết còn hơi đâu mà vui với cả không vui, bị giọng nói lạnh lẽo của Minh Tú làm cho giật mình, nó mới nhận ra hoàn cảnh hiện tại của mình.

Đưa mắt nhìn từng khuôn mặt trong phòng, đầu tiên ánh mắt nó dừng lại trên người Hàn Hy Thần, rất nhanh sau đó chuyển sang người Lã Uyển Như, ánh mắt vô cảm bỗng chốc trở nên u ám, nó giơ tay chỉ thẳng vào Lã Uyển Như, hỏi.

- Bà ta làm gì ở đây?

- Để nhật xác cô.

- Minh Tú trả lời.

- Uych!

Tất cả những người có mặt trong phòng đều tròn mắt nhìn Trần Minh Tú bất tỉnh lẫn ra đất.

Tua lại 5s trước.

Trần Minh Tú nói ra câu ấy càng làm lửa giận trong lòng nó bùng lên dữ dội, ngoài bản thân nó ra thì không ai có quyền lấy đi mạng sống của nó cả. Nhân lúc cậu ta còn đang mải liếc nhìn Lã Uyển Như nó dùng hai tay kéo bàn tay

đang cầm dao ra xa khỏi cổ mình rồi dùng chân làm một cú đá ngược vào đúng chỗ hiểm của Minh Tú khiến cậu ta phải buông con dao ra, vội vàng cúi xuống ôm bảo bối. Ngay lúc đó nó xoay người rút thanh sắt mà lúc trước nó thấy một tên đàn em của Trần Minh Tú để quên ở gần đó đập mạnh vào đầu cậu ta làm cho cậu ra bất tỉnh.

Quay lại hiện tại.

Mọi người đều thở phào vì nó không còn nguy hiểm thì lại được một phen kinh hồn bạt vía khi thấy nó nhặt con dao dính máu từ dưới đất lên, rạch một đường trên cánh tay, nụ cười trên môi nó lạnh ngắt.

Máu tươi chảy ra nhanh chóng thấm đẫm lớp vải áo màu trắng sữa, từ từ nhỏ giọt xuống nền đất lạnh giá.

- Tiểu Di...

- Anh thấy đau lòng à?

Nó nhìn thẳng vào mắt hắn, giọng nhẹ bằng tựa như có như không.

- Nghe anh giải thích đã.

- Không cần đâu, tôi đã nghe chán những lời giải thích của anh rồi... Tử Di chết rồi vẫn có thể khiến anh yêu chị ấy đến như vậy.

Ngay từ đầu đáng lẽ nó không nên thích Hàn Hy Thần, chẳng phải Tử Di với Hy Thần có hôn ước với nhau hay sao. Là em không nên tranh giành người yêu với chị gái mình mới phải. Vậy mà nó đang làm trò ngu ngốc gì thế này, vì hắn mà không ngại làm tổn thương ngay cả bản thân mình.

- Có phải nếu tôi chết thì anh cũng sẽ nhớ đến tôi giống như nhớ chị ấy?

- Thiên Thiên con đừng như vậy! Mẹ...

- Bà im đi! Ai cho bà lên tiếng ở đây?

Lã Uyển Như vừa lên tiếng khuyên can thì đã bị nó chặn lại, ánh mắt tràn ngập đau khổ phút chốc biến thành lạnh lẽo đến rợn người. Sự thù hận chất chứa suốt từ lúc mới nhớ lại đến bây giờ mới có cơ hội bùng phát.

- Bà không phải mẹ tôi, trước đây không phải, sau này lại càng không phải. Những năm tháng tôi bị bà đánh đập, ghẻ lạnh, những năm tháng tôi lưu lạc ở bên ngoài, phải sống với những người chỉ coi tôi như con vật, những năm tháng tôi lang thang đầu đường xó chợ, bà có trả lại được cho tôi không? Tôi thà không có mẹ còn hơn có một người mẹ nhẫn tâm độc ác như bà.

- Thiên Thiên, mẹ xin lỗi, là mẹ sai khi đối xử không tốt với con.

“Cô có biết vì sao mẹ cô lại lạnh nhạt với cô không? Bởi vì cô là con gái của Hoàng Hựu Minh - người đàn ông đã khiến bà ta phải chia tay với người bà ta yêu suốt năm năm trời, nực cười thay người đàn ông bà ta yêu suốt năm năm ấy lại là bố của Hàn Hy Thần - Hàn Hy Trác. Sau này gặp lại Hàn Hy Trác, bà ta

đã sắp đặt cho chị gái cô và Hy Thần đính ước, dùng cái hôn ước ấy để làm lá chắn cho mối quan hệ mờ ám giữa hai người họ. Cuối cùng mọi chuyện cũng bị vợ của Hàn Hy Trác phát hiện, bà ấy trong lúc tức giận đã đâm chết chồng mình rồi tự sát.

- Tại sao anh lại biết những chuyện này?

- Làm bạn thân của Hàn Hy Thần bao năm chẳng nhẽ tôi lại không biết được những chuyện này.

Đoạn hội thoại giữa nó và Minh Tú một tiếng trước lại hiện lên trong đầu. Cứ như một sự ám ảnh không thể nào dứt.

Lã Uyển Như là nguyên nhân gián tiếp gây ra cái chết của bố mẹ Hy Thần, nếu hắn biết sự thật này sẽ không bao giờ có thể chấp nhận nó nữa. Đẩy nó vào bước đường này là do người đàn bà tàn nhẫn kia. Bà ta hết lần này đến lần khác chia rẽ tình cảm của nó, ngay cả lúc nó bị bắt cóc bà ta cũng không màng, bây giờ cũng tại bà ta mà nó không thể nào ở bên người nó yêu. Một chữ hận thôi chưa đủ, nó muốn bà ta phải dày vò ân hận cả đời.

Nó đưa con dao dính máu lên sát cổ, giọt nước mắt cố kìm nén cuối cùng cũng lăn dài trên má, đã diễn kịch thì phải diễn cho đạt.

- Hàn Hy Thần, em muốn hỏi anh một lần cuối, rốt cuộc Tử Di là gì đối với anh?

- Anh... cô ấy là... Em mau bỏ dao xuống đi đã, anh với cô ấy không như em nghĩ đâu.

- Em hiểu rồi... đến cuối cùng anh vẫn không thể trả lời.

“Xin lỗi anh Hy Thần, những gì mẹ em gây ra cho anh và gia đình anh, em sẽ thay bà ta trả. Xin lỗi vì không thể ở bên anh được nữa, mãi mãi rất xa còn em thì mệt mỏi qua rồi!”

Nói đoạn nó quay sang nhìn Lã Uyển Như.

- Lã Uyển Như bà hãy nhớ thật kĩ, lí do tôi chết ngày hôm nay chính là vì muốn bà phải ân hận, đau khổ suốt quãng đời còn lại.

Chương 38

Kết Thúc

Phòng bệnh trắng toát, mùi thuốc khử trùng nồng nặc, nó lặng yên nằm trên chiếc giường trắng, hai mắt nhắm chặt không để lộ bất cứ sự buồn thương hay đau đớn nào.

Bác sĩ bảo do tác dụng của một loại thuốc kích thích nên nó chưa tỉnh lại ngay được. Hắn ngồi bên cạnh ngắm nhìn nó, ánh mắt thật dịu dàng và ấm áp.

Chỉ có mình cô bé này mới khiến trái tim hắn rung động, cũng chỉ có cô bé này mới xua đi sự lạnh giá trong lòng hắn. Ngay từ khi còn là một cậu bé, hắn đã quyết tâm bảo vệ nó đến cùng, sẽ không để nó chịu bất kì tổn thương nào. Nhớ lại buổi tối ngày hôm qua, hắn đã rất sợ khi nó định tự tử, có trời mới biết lúc đó trái tim hắn như đã ngừng đập. Cũng may mà Hoàng Nguyên theo đường cửa sổ nhẹ nhàng tiến vào đánh ngất nó không thì không biết sẽ có chuyện điên rồ gì xảy ra.

Hàng mi cong cong khẽ rung, nó từ từ mở mắt, nhìn thẳng vào khuôn mặt đẹp trai của hắn. Đáy mắt lộ rõ sự đau đớn cùng tội lỗi. Hắn vì nó mà làm nhiều chuyện như vậy còn nó thì sao, nó là con gái của người đã gián tiếp gây ra cái chết của bố mẹ hắn. Nếu có một ngày hắn phát hiện ra liệu hắn có còn yêu nó không? Đến lúc đó nó sẽ không còn đủ can đảm để đối mặt với hắn nữa.

- Em tỉnh rồi.

Thanh âm trầm lạnh mang theo sự dịu dàng cùng quan tâm kéo nó ra khỏi suy nghĩ. Một cảm giác ấm áp chợt lan tỏa trong lồng ngực. Trong tình yêu đôi khi chỉ cần một sự quan tâm nho nhỏ cũng khiến lòng ta ấm áp.

Cô kìm nén nụ cười đang chuẩn bị nở trên môi, nó lạnh lùng quay ra phía cửa sổ, mắt dán chặt vào nền trời xanh thẳm. Trời vẫn trong xanh như vậy mà tại sao trong lòng lại nổi giông bão.

- Em vẫn còn giận chuyện của Tử Di? - Hắn hỏi.

Nó phân vân một hồi định không trả lời nhưng im lặng chẳng phải đồng nghĩa với thừa nhận hay sao.

- Tử Di là chị gái của tôi sao tôi có thể giận chứ?

- Ý anh là em vẫn đang giận anh?

Thật ra nó chẳng giận gì cả, cũng hiểu rõ người hắn yêu là nó, trong khoảng thời gian nó mất tích giữa họ có chuyện gì nó cũng chẳng để bụng. Hôm qua kích động đến mức muốn tự tử cũng chỉ tại thuốc kích thích cùng với những lời nói khiêu khích của Trần Minh Tú và còn vì muốn kiếm lí do khiến hắn nghĩ rằng nó vì hiểu lầm chuyện của hắn với Tử Di nên mới làm như vậy để che dấu việc mình muốn thay mẹ trả nợ cho hắn. Không ngờ tự tử không thành bây giờ hắn lại hỏi câu này khiến nó không biết phải trả lời thế nào, đành im lặng nhìn hắn, mà im lặng đồng nghĩa với thừa nhận.

- Tiểu Di, anh và chị gái em vốn dĩ không yêu nhau, có muốn cũng không thể bởi vì Tử Di là em gái cùng cha khác mẹ của anh.

Àm!!!

Cái gì? Hắn vừa nói cái gì? Em gái cùng cha khác mẹ! Không phải nó đang nghe nhầm đấy chứ???

Nhận ra sự ngạc nhiên trên khuôn mặt nó, hắn khẽ mỉm cười, tiếp tục nói.

- Trước đây anh không thể nói vì trước lúc Tử Di mất đã bắt anh hứa không được nói chuyện này cho ai biết bao gồm cả em, cô ấy làm vậy vì muốn bảo vệ danh dự cho mẹ em, không muốn người ngoài nói bà ấy có chồng rồi mà còn ngoại tình và vì không muốn em đau lòng nữa.

- Tại sao anh lại nói với em chuyện này, anh đã hứa với chị gái em?

Sau khi lấy lại được bình tĩnh nó cất tiếng hỏi.

- Bởi vì anh không muốn em hiểu lầm, chắc Tử Di cũng không giận vì anh thất hứa đâu.

Hắn cười cười, đưa tay lên nhéo mũi nó.

- Em cũng không cần thấy có lỗi vì những gì mẹ em đã làm.

- Tại sao?

Lòng nó có chút nhộn nhạo, không phải hắn đã biết hết mọi chuyện rồi đấy chứ.

- Mẹ em vốn không có lỗi, bà ấy và bố anh đã yêu nhau từ trước, mẹ anh chỉ là người đến sau nên không thể trách mẹ em được. Cô bé ngốc không ngờ em lại định dùng cái chết để trả nợ thay mẹ mình.

- Hy Thần!

Nó xúc động đến mức nước mắt lưng tròng, trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm hơn hẳn. Chưa đầy 5 giây nó đã bật dậy ôm chầm lấy hắn, mặt dụi dụi vào vòm ngực vững chắc, cảm nhận mùi bạc hà man mát. Hắn cũng vòng tay ôm lấy nó, đáy mắt không còn sự lạnh lẽo mà thay vào đó là sự ấm áp đã bị chôn vùi từ lâu.

Tiết trời tháng sáu, oi bức đến khó chịu, nó trong tà váy trắng, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời. Đặt bó tử đinh hương thơm ngát xuống trước mộ Tử Di, nó vui vẻ nói.

- Chị, em đến thăm chị đây! Còn mang đến loại hoa chị thích nhất nữa... Đạo này chị vẫn khỏe chứ? Từ sau giấc mơ đó em không còn gặp lại chị nữa.

Nó nửa ngồi nửa quỳ trước mộ.

- Còn rất nhiều điều em muốn nói với chị... Em muốn xin lỗi vì trước đây đã ghen với chị, còn đến đây chửi mắng chị, em thực sự xin lỗi, em đúng là người ngốc nghếch mà, cực kì ngốc. Em còn muốn cảm ơn chị nữa, cảm ơn vì đã giúp em nhớ lại tất cả nhưng... Về chuyện tha thứ cho mẹ, em thực không làm được, bà ấy gây ra cho em quá nhiều sự tổn thương, em không có cách nào để bỏ qua những chuyện đó. Chị... mong chị hãy hiểu cho em.

Yên lặng một hồi, nó lấy lại vẻ tươi vui lúc mới đến, tiếp tục liền thoảng.

- Hy Thần gần đây bận ôn thi không thể đến thăm chị, anh ấy nhờ em gửi lời xin lỗi đến chị vì đã thất hứa, chị sẽ không giận anh ấy đúng không? À còn nữa

sau khi Hy Thần thi đại học bọn em sẽ sang Mỹ thăm bố, bố chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên cho xem.

Và cứ thế trong cơn gió mùa hè thoang thoảng, ánh nắng vàng rực cả một khoảng trời, nó ngồi bên mộ Tử Di kể biết bao nhiêu là chuyện cho đến tận khi có người gọi điện tìm mới chịu ra về.

Cánh đồng một màu xanh ngát, Hoàng Nguyên thoải mái ngã mình trên cỏ, hai mắt nhắm lại, tận hưởng không khí dịu mát nơi đây.

Có tiếng bước chân rồi tiếng người nằm xuống bên cạnh. Hoàng Nguyên liền mở mắt quay sang nhìn thì thấy một khuôn mặt xinh đẹp cùng ánh mắt long lanh đang nhìn mình. Cậu khẽ mỉm cười, giọng nói ôn nhu cất lên.

- Sao lại đến đây?

- Không phải nơi này anh làm để tặng em sao, chẳng lẽ em đến đây là sai? Mà anh không lo ôn thi chạy đến đây làm gì còn có nửa tháng nữa.

Hoàng Nguyên không nói gì, nụ cười trên môi càng đậm. Cô bé này vẫn nói nhiều như ngày nào và cậu vẫn không hề thấy khó chịu vì điều đó.

- Này không phải anh hứa sẽ luôn ở bên cạnh chăm sóc em như em gái hay sao?

- Nó phụng phịu bám lấy tay Hoàng Nguyên lắc lắc, giọng nói có chút hờn dỗi.

- Vậy mà anh biến mất hơn một tuần nay.

Hoàng Nguyên không thể nào làm nger được nữa, thu lại nụ cười trên môi, mặt cậu trở nên vô cùng nghiêm túc, vẫn là giọng nói đầy ôn nhu.

- Thiên Di, anh trai không thể ở bên em gái cả đời bởi vì đến một ngày nào đó em gái sẽ gặp được một người con trai cô ấy yêu và người đó cũng yêu cô ấy, anh trai cũng vậy. Em đã có Hy Thần bên cạnh, cậu ấy sẽ thay anh chăm sóc em, anh không thể lúc nào cũng ở bên em như trước được nữa. Từ bỏ tình cảm suốt 12 năm thật không dễ dàng nhưng anh tin anh sẽ làm được. Em gái ngốc, anh vẫn sẽ quan tâm đến em, chỉ là sự quan tâm ấy sẽ ít đi một chút, anh cũng cần tìm một nửa thực sự cho mình nữa.

Nghe những lời nói trân thành của Hoàng Nguyên trong lòng nó không khỏi thấy chua xót, lặng lẽ cúi đầu, những giọt nước mắt trong suốt thi nhau rơi xuống.

Hoàng Nguyên khẽ cười khổ, đưa tay lau nước mắt cho nó.

- Lại còn khóc nữa, từ bé đến lớn đều là anh phải lau nước mắt cho em.

- Anh Hoàng Nguyên, em xin lỗi, rất xin lỗi.

- Nhóc con, em xin lỗi gì chứ, tình cảm đôi khi không thể ép buộc, làm anh trai cũng tốt.

Cánh đồng xanh ngát, gió thoang thoảng, ánh hoàng hôn đỏ rực bao trùm lấy dáng người cao lớn đang ngồi trên bãi cỏ.

Thiên Di đã rời đi từ lâu nhưng câu nói cuối cùng vẫn như đang văng vẳng bên tai.

- Em thật xui xẻo khi không thể yêu anh... Nhất định sau này sẽ có một cô gái thật tốt thay em làm điều đó. Cảm ơn vì tất cả những gì anh đã làm cho em... ừm còn gì nữa nhỉ, à phải rồi, sau này em vẫn sẽ quấy rầy anh dài dài nên cho dù anh không muốn cũng buộc phải quan tâm đến em.

Lọn tóc bị gió thổi tung, trên môi là nụ cười như có như không, Hoàng Nguyên từ từ đứng dậy, bóng dáng cô độc trải dài trên thảm cỏ xanh mướt. Tình cảm nếu không nắm bắt kịp thời sẽ nhanh chóng tuột khỏi tầm tay, đáng lẽ ra ngay từ đầu cậu không nên cố chấp tranh giành nó với Hy Thần mới phải, làm anh trai vẫn tốt hơn.

New York - Mỹ.

New York là thành phố lớn bậc nhất của Mỹ với cái tên, “Thành phố không bao giờ ngủ”. Không chỉ có vậy, New York còn là đô thị phồn hoa với những tòa nhà chọc trời, nền kinh tế phát triển đứng đầu cả nước và nhiều địa danh vô cùng nổi tiếng.

Thiên Di lần đầu tiên đặt chân đến một đất nước xa lạ trong lòng không khỏi có chút bỡ ngỡ. Đôi mắt to tròn long lanh lộ rõ vẻ thích thú nhìn ngắm xung quanh, hết như một đứa trẻ lần đầu được đến công viên chơi. Hy Thần chỉ có thể lắc đầu cười cười, cô bé này lúc không nhớ thì không sao, lúc nhớ lại rồi thì lại y như một đứa trẻ khi thì nhí nhảnh, lúc thì giận dỗi khiến hắn phải xoay như chong chóng mới kịp thích ứng. Mong rằng sau này lấy về nó sẽ bớt trẻ con đi một chút.

Xe vừa dừng trước tòa nhà H&H thuộc quận Manhattan, nó liền nhanh chóng chạy đến cửa chính, đưa mắt đánh giá kiến trúc của tòa nhà từ dưới lên đến tầng cao nhất. Trong lòng không khỏi ngạc nhiên, không ngờ bố nó lại có một sự nghiệp đáng mơ ước như thế này.

Nắm tay Hy Thần đi vào bên trong, đôi mắt đã to tròn của nó càng lúc càng mở to hơn, kiến trúc bên trong này phải nói là quá đẹp đi, vừa có nét Tây lại vừa có nét Đông Nam Á, vừa hiện đại lại vừa có chút cổ đại, hết sức hài hòa trang nhã. Hắn từ đầu đến giờ vẫn luôn quan sát vẻ mặt nó, phải cố gắng lắm mới không bật cười thành tiếng.

Cho đến tận khi vào thang máy nó mới lấy lại vẻ mặt lạnh lạnh thường ngày, quay sang hỏi Hy Thần.

- Anh nghĩ bố sẽ biểu hiện như thế nào khi gặp em?

- Chắc sẽ giống như biểu hiện của em khi vừa bước chân xuống máy bay đến trước lúc vào thang máy.

Hắn trả lời, môi khẽ cong lên tạo thành nụ cười tuyệt đẹp.

Nó ngẩng mặt lườm hắn một cái rồi lại cúi xuống nghĩ ngợi gì đó, lông mày hơi nhíu lại.

- Đang nghĩ gì vậy?

- Hắn nín cười hỏi.

- Đang tưởng tượng lại vẻ mặt ngạc nhiên cộng với ghen ghét của mấy cô tiếp tân khi thấy anh nắm tay em bước vào đây.

Giật mình! Không ngờ trong lúc thưởng thức kiến trúc của tòa nhà mà nó vẫn có thể quan sát vẻ mặt của mấy cô ả kia. Đúng lúc thang máy kêu “ding” một cái, cửa từ từ mở ra, hắn chỉ khẽ hắng giọng, không bình luận gì thêm kéo tay nó ra ngoài.

Đứng trước cửa phòng làm việc của người bồ thân yêu mười năm chưa gặp, nó cảm thấy có chút mất tự nhiên cùng lo lắng, do dự một lúc mới đưa tay lên gõ cửa.

- Cốc! Cốc!

Không đợi nó phải gõ đến lần thứ hai cánh cửa từ từ được mở ra nhưng người đầu tiên nó gặp sau cánh cửa kia không phải là bồ mình mà là một cô gái khá trẻ, khuôn mặt khá ái đậm nét phương Tây, dáng người đạt tiêu chuẩn của người mẫu, đây chắc hẳn là thư ký của bồ nó. Cô ta liếc nó một cái rồi lại nhìn hắn, đôi môi anh đào căng mọng kéo lên thành nụ cười vừa khêu gợi lại vừa quyến rũ, dùng thứ tiếng Anh chuẩn nói.

- Chào giám đốc, chủ tịch đang ở trong phòng.

Hắn chỉ khẽ gật đầu, tai nghe nhưng mắt thì lại đặt trên người bên cạnh, không khó để nhận ra tia lạnh lẽo vừa hiện lên nơi đáy mắt nó.

Chẳng để cô ta nói thêm câu nào nó hừ lạnh một tiếng bước thẳng vào phòng. Bàn tay nhỏ bé còn cố tình nắm chặt tay hắn đưa qua trước mặt ả thư ký như thể tuyên bố: anh ấy là của tôi, cô đừng có mà mơ tưởng.

Căn phòng khá rộng, cửa sổ sát đất cho thấy khung cảnh thành phố phồn hoa phía dưới. Hoàng Hựu Minh ngồi ở bàn làm việc, vẻ mặt chăm chú chuyên tâm đọc tài liệu mà thư ký vừa đưa tới, ánh mắt lộ rõ sự sắc bén của một người thương nhân. Ông mới ngoài 40 nhưng mái tóc đã điểm bạc, khóe mắt lộ rõ nếp nhăn cùng vết chân chim. Mặc dù trên người đã có dấu hiệu của tuổi già nhưng nét phong độ vẫn không hề giảm.

Nó chăm chú quan sát người đàn ông trước mặt, người bồ nó đã xa cách 10 năm. Những hình ảnh ngày thơ bé cùng chị gái và bồ chơi đùa chọt ủa về, tựa như dòng nước mát lạnh chảy qua trái tim nó. Nước mắt không kiềm được nhẹ nhàng lăn xuống, giọt nước mắt của hạnh phúc.

- Bồ!

Thanh âm run run vang lên khiến Hoàng Hựu Minh đang chăm chú đọc tài liệu vội ngẩng mặt lên nhìn. Đầu tiên là ngạc nhiên, tiếp đến là bàng hoàng và cuối cùng là hạnh phúc vỡ òa. Ông cất giọng trầm ồm khẽ gọi.

- Thiên Di!

- Bố!

- Nó vừa nói vừa chạy đến ôm trùm lấy bố mình, tiếng khóc nức nở bật ra khỏi cổ họng, tiếng khóc đã kìm nén suốt một tháng nay.

Sau một màn tình cảm sụt mướt nó cũng bình tâm trở lại, bắt đầu kể câu chuyện cuộc đời mình trong mười năm qua cho bố nghe theo yêu cầu của ông.

- À đúng rồi, tại sao cô thư ký kia lại gọi anh là tổng giám đốc.

- Nó tò mò hỏi hấn khi chỉ còn lại hai người trong phòng.

- Em có để ý đến tên công ty không?

- H&H... không lẽ...

Nó nhìn hấn đầy ngạc nhiên, ngay sau đó thắc mắc trong đầu liền được giải đáp.

- Đúng vậy, khi bố anh mất anh mới có 15 tuổi, không thể tiếp quản công ty do đó phải nhờ đến bố em. Sau khi bàn bạc bố em cùng anh quyết định sẽ sáp nhập hai công ty vào một đợt đến năm anh mười tám tuổi sẽ đảm nhiệm chức tổng giám đốc.

- Sao anh không kể với em sớm?

- Nó có vẻ không hài lòng nhìn hấn.

- Thảo nào lúc bước vào công ty mọi người đều nhìn anh với ánh mắt khác thường.

- Anh đã định kể cho em ngay sau hôm nhận chức nhưng không ngờ sau đó xảy ra quá nhiều chuyện nên cũng không kịp kể.

- Bao gồm cả chuyện cô thư ký kia.

Nó liếc hấn một cái rồi chuyển sang nhìn cô ả vừa bê hai tách cà phê vào phòng, dáng người hấp dẫn uyển chuyển ẩn sau bộ trang phục công sở nửa kín nửa hở.

Hấn khẽ cười khỏ, đưa tay cốc đầu nó.

- Lại ghen vớ ghen vẩn.

Nó gạt tay hấn ra, lạnh lùng nói.

- Trước lúc bố đi họp có nói cô ta là thư ký riêng của anh, em đã bảo bố đổi thư ký nam cho anh rồi... À không được, nhớ đâu thư ký nam là người đồng tính bị vẻ đẹp của anh quyến rũ.

Nó lúc đầu còn tỏ vẻ lạnh lùng liền sau đó lại đổi sang có chút lo lắng.

- Cũng tại anh đẹp trai quá đi! Lát bỏ đi họp về em sẽ bảo ông cho anh nghỉ việc, chờ đến khi em tốt nghiệp sẽ đến làm thư ký riêng của anh.

- Cách giải quyết vô cùng... họp lí.

- Em không định học đại học à?

- Hấn giả bộ nghiêm túc hỏi.

- Chuyện đó tính sau, trước tiên cứ cho anh nghỉ việc trước đã.

Sau hơn một tuần dạo chơi khắp New York nó đành phải trở về Việt Nam trong sự tiếc nuối, còn có việc chờ nó về giải quyết.

Hoàng Hựu Minh trước sự năn nỉ i ôi của con gái cưng cuối cùng cũng phải đồng ý cho Hy Thần nghỉ việc một năm.

Trước khi lên máy bay, Hoàng Hựu Minh còn dặn dò nó vài câu.

- Ta với mẹ con mặc dù đã li hôn nhưng tình cảm vợ chồng suốt hai mươi năm không thể vì một tờ giấy mà chấm dứt. Ta biết bà ấy đã gây cho con nhiều tổn thương nhưng dù sao bà ấy vẫn là mẹ của con, cái gì bỏ qua được thì bỏ qua, cái gì tha thứ được thì nên tha thứ.

- Bố không hận bà ta vì đã phản bội mình à?

- Nó vô thức cất tiếng hỏi.

- Ta làm gì có quyền hận bà ấy, khi xưa chính ta ép bà ấy lấy ta, cũng chính ta khiến bà ấy oán hận mình, khiến con chịu nhiều tổn thương cũng một phần do ta.

Nó chỉ im lặng không nói câu nào, mãi đến lúc phải lên máy bay nó mới buồn bã nói lời tạm biệt, hứa sẽ sang thăm bố trong thời gian sớm nhất. Sau đó cùng hấn lên máy bay về Việt Nam.

- Tình yêu thật kỳ diệu, nó có thể khiến một người bất chấp tất cả để được bên người mình yêu, nó cũng có thể khiến một người hận người kia sâu sắc.

- Nó đưa ra nhận xét khi cả hai đã yên vị trên máy bay.

- Và còn có thể khiến một người tự đi ghen với chính mình. - Hấn bổ sung.

- Anh... lúc đó em đâu có nhớ gì chuyện trong quá khứ làm sao biết được người anh yêu từ đầu đến cuối chỉ có mình em... mà em ghen cũng chỉ vì em yêu anh thôi.

Nó trừng mắt nhìn hấn, cố che dấu sự ngượng ngùng trong mắt nhưng mà, khuôn mặt đỏ ửng đã hoàn toàn bán đứng nó.

Nhìn khuôn mặt vì ngượng mà đỏ ửng của nó tim hấn bất giác lại đập loạn nhịp, không thềm quan tâm mình đang ngồi trên máy bay liền cúi xuống phủ môi mình lên đôi môi vì đang giận dữ mà chu lên của nó. Thường thức sự mề

mại cùng hương vị ngọt ngào mà hắn đã không được chạm vào suốt hai tháng nay.

Hạnh phúc cuối cùng cũng trở về bên đôi bạn trẻ.

Bầu trời vẫn xanh và em vẫn yêu anh nhiều như vậy. Tình yêu của chúng ta không phải đã trải qua quá nhiều sóng gió nhưng nó cũng đủ khiến em hiểu em yêu anh đến nhường nào. Nếu định mệnh đã sắp đặt cho em yêu anh thì em nguyện cả đời này sẽ nắm lấy tay anh không buông.

Ngoại Truyện 1

Đính Hôn

Cũng chỉ vì quá đẹp trai mà người nào đó từ sau khi đi học đại học ngày nào cũng mang về một đống quà cùng thư tỏ tình cho nó đọc. Ôi thật là! Lời lẽ sến sẩm tới buồn nôn không nói làm gì, chỉ toàn mùi nước hoa nồng nặc đủ chủng loại là khiến nó khó chịu. Haizz... Cứ cái tình trạng này thì sớm muộn gì mũi cũng hỏng. Thật ra nó có thể không đọc nhưng khổ nỗi cái tính tò mò đã ngấm sâu vào máu nên không liếc qua không chịu được. Cuối cùng để chấm dứt tình trạng thư tình được gửi đến ngày một nhiều nó quyết định tổ chức lễ đính hôn và công khai trên báo.

Lúc nghe nó nói vậy hắn chỉ cười cười không nói gì khiến nó tức muốn chết, chuyện quan trọng như vậy mà hắn chỉ cười cười như không có gì, đúng là đáng ghét.

Thế là cả ngày hôm đó nó cứ trưng ra bộ mặt lạnh như băng, nửa câu cũng không thềm nói với hắn, chỉ ngồi yên một chỗ xem phim. Cho đến tận khi lên giường đi ngủ nó vẫn không thềm nói chuyện với hắn.

12 giờ đêm, người nào đó không chịu được nữa đành phải chạy sang gõ cửa phòng nó.

- Cạch!

Nó đưa tay lên che mắt, ngáp một cái nhưn mày nhìn hắn ý hỏi có chuyện gì.

- Anh nhớ em!

Người nào đó vẫn đang trong tình trạng chiến tranh lạnh vừa nghe thấy hắn nói vậy liền vút luôn gươm giáo nhảy vào lòng hắn, chiếc miệng nhỏ nhắn chu lên giận dữ.

- Hứ! Nửa đêm nửa hôm anh chạy sang phòng em chỉ để nói vậy thôi hả?

- Ngoài ra...

- Hắn cố tình kéo dài âm cuối để tăng thêm sự hồi hộp.

- Ngày mai chúng ta sẽ đi chọn nhẫn đính hôn.
- Không phải anh không muốn đính hôn với em à?
- Anh muốn em tự nguyện chứ không phải vì muốn cắt đuôi những cô gái bám theo anh.

Nói rồi hấn cúi xuống áp môi mình lên môi nó.

- Giống như lúc hôn vậy.

Hai ngày sau.

Khách sạn Loren lớn nhất thành phố với kiến trúc Châu Âu hiện đại, trong phòng tiệc sang trọng bậc nhất, ánh đèn vàng thơ mộng cùng hoa tươi màu trắng tinh khiết.

Thiên Di trong bộ váy màu tím dài đến ngang đầu gối khoác tay Hy Thần bước vào từ cửa chính. Bộ vét trắng của hấn kết hợp với chiếc váy trắng của nó vô cùng hài hòa, trông hai người như một cặp tiên đồng ngọc nữ vậy.

Sau khi đại diện hai bên gia đình phát biểu và gửi lời cảm ơn đến những người có mặt trong buổi lễ, Hy Thần trước mặt Hoàng Hựu Minh cùng toàn thể quan khách đeo chiếc nhẫn mà cả hai đã mất nửa ngày để chọn vào tay Thiên Di.

- Tiểu Di, anh yêu em!

Và thế là bạn Thiên Di của chúng ta vì một câu nói ấy đã bất chấp sự ngạc nhiên của mọi người, chủ động đặt vào môi Hy Thần một nụ hôn.

Ngoại Truyện 2

Một tuần ở Mỹ không quá dài nhưng cũng đủ để nó suy nghĩ nên giải quyết những rắc rối mà bản thân đã vướng phải như thế nào.

Đầu tiên là Trần Minh Tú và cô người yêu bé nhỏ của cậu ta - Lê Thi, hai con người này đã gây ra quá nhiều chuyện không thể tha thứ. Trần Minh Tú đã đủ tuổi đi tù tất nhiên là nó sẽ không bỏ qua cơ hội này. Sau khi chuẩn bị đầy đủ mọi thứ để khởi kiện Minh Tú, Hy Thần đã giúp nó gửi đơn kiện lên tòa án nhân dân của thành phố. Về phần của Lê Thi, nó giao cho Ni Ni toàn quyền giải quyết.

Vào cái ngày trước hôm phiên tòa xét xử diễn ra, Hạ Nhi hẹn gặp nó ở một quán nước nhỏ. Cô ta đã trở về đúng với khuôn mặt thật của mình, một cô gái khá xinh đẹp. Thật ra nó thấy thương hại nhiều hơn là ghét Hạ Nhi, cô ta chẳng qua cũng là vì quá yêu Hoàng Nguyên nên mới trở thành con rối để Minh Tú giật dây. Nếu đổi lại là Thiên Di, nó cũng sẽ tìm mọi cách để có được Hy Thần. Sau một hồi im lặng, Hạ Nhi rụt rè đẩy một chiếc usb về phía nó.

- Trong đây có đoạn ghi âm những gì Minh Tú đã nói hôm bắt cóc cô... đúng hơn là của toàn bộ những người có mặt ngày hôm đó.

- Hạ Nhi giải thích.

Nó nhìn chiếc usb trước mặt, khẽ nhíu mày, hỏi:

- Tại sao lại đưa nó cho tôi, không phải cô rất ghét tôi à?

- Tôi... muốn chuộc lỗi.

Nó cầm chiếc usb trên tay, môi hơi nhếch lên tạo thành nụ cười như có như không. Có cái này, ngày mai Trần Minh Tú nhẹ nhất cũng là tù chung thân.

- Hạ Nhi, cảm ơn!

Hạ Nhi tròn mắt nhìn nó, môi lắp bắp không nói nên lời, sống lưng dường như cứng lại trước câu cảm ơn của nó. Nhìn về mặt ngạc nhiên có chút hoảng hốt của Hạ Nhi, nó cười phá lên, hăng giọng giải thích.

- Cô thật ra cũng đâu có làm gì có lỗi với tôi ngược lại nhờ cô mà tôi có thể nhớ lại tất cả hơn nữa cô còn đưa cho tôi bằng chứng buộc tội Trần Minh Tú, tôi sao có thể không cảm ơn cô chứ.

Biệt thự màu tím, vẫn đẹp đẽ và sang trọng như ngày nào. Những ký ức hạnh phúc hay đau buồn của nó cho đến năm bảy tuổi đều gắn với ngôi nhà này.

Hít một hơi thật sâu, nó mới đẩy cửa bước vào trong. Quang cảnh không mấy thay đổi, chỉ là lâu ngày không gặp nên có chút lạ lẫm. Ánh mắt dừng lại ở phía khu vườn nhỏ bên phải của ngôi nhà, trước mắt dường như hiện lên hình ảnh bốn đứa trẻ hai trai, hai gái đang chơi đùa rất vui vẻ. Đôi môi kéo lên thành nụ cười chua xót... Có những chuyện đã trôi qua rồi chẳng thể nào lấy lại.

- Thiên Di!

Giọng nói khàn khàn quen thuộc vang lên khiến nó giật mình quay lại nhìn.

Lã Uyển Như mới hơn một tuần không gặp mà trông tiêu tụy đi rất nhiều, đuôi mắt lộ rõ nếp nhăn.

- Con... đến tìm ta?

Lã Uyển Như khuôn mặt lộ rõ vẻ xúc động nhìn nó.

Bàn tay bắt giắc siết chặt lại, nó định quay người bỏ đi nhưng những lời nói của bố lúc trước khi lên máy bay lại văng vẳng bên tai. Phải mất đến gần mười phút, nó mới có thể lên tiếng.

- Đến bây giờ bà có còn hận bố tôi không?

- Ta...

- Ông ấy vẫn còn rất yêu bà.

- Không để bà ta nói hết câu nó đã chặn trước.

- Nếu đã không còn hận thì quay về bên ông ấy đi.
- Thiên Di... nói như vậy có nghĩa là con đồng ý tha thứ cho mẹ.

Lã Uyên Như xúc động ôm chầm lấy Thiên Di, giọng run run nói. Bà ta không nhớ mình đã mong chờ giây phút này bao lâu, bản thân thật sự hối hận vì đã đối xử tệ bạc với chính con gái ruột của mình.

Giữa không gian rộng lớn, tiếng gọi “mẹ” có chút ngập ngừng lại có chút ngưng ngưng vang lên nhưng hơn cả là tình mẫu tử thiêng liêng lại một lần nữa sống dậy.

Ngoại Truyện 3

Các Nhân Vật Khác

Action 1 - Sân bay

Nó bước từng bước chậm rãi bên cạnh Bội Doanh và Thiếu Thiên, chỉ ít phút nữa thôi họ sẽ lên máy bay đi du học ở Anh. Nước Anh, không quá xa cũng không quá gần nhưng dù xa hay gần vẫn sẽ có khoảng cách. Từ lâu nó đã coi Bội Doanh và Thiếu Thiên là gia đình thứ hai của mình, có một điều không thể phủ nhận, đó là họ chiếm vị trí rất quan trọng trong cuộc sống của Thiên Di.

Tiếng loa thông báo vang lên giữa những âm thanh đủ loại trong sân bay, cắt đứt sự im lặng của nó.

- Hai người đi mạnh giỏi, thỉnh thoảng nhớ gọi điện cho em.

Bội Doanh mắt rơm rớm nhìn nó, gật đầu, ai có thể ngờ đại tỷ lầy lừng một thời lại có lúc yếu đuối như thế này.

- Thiên ca, em cảm anh không được bắt nạt đại tỷ đó nếu không đừng trách em.

Nó trừng mắt đe dọa Thiếu Thiên, tay còn mang nắm đấm.

- Cái này phải nói với cô ấy mới đúng.

Chỉ chỉ Bội Doanh - Anh mới là người bị bắt nạt... mà nhóc con em dám đe dọa anh cơ à.

Thiếu Thiên không vừa trừng mắt nhìn lại, tay giơ lên định cốc đầu nó nhưng còn chưa kịp chạm đến đích đã bị một bàn tay khác giữ lại. Thiếu Thiên liền rút tay về, lắc lắc đầu nhìn Hy Thần, cảm thán một câu.

- Cậu đừng có chiều con nhóc này quá không lại bị nó cười lên đầu lên cổ đấy.

Môi hắn hơi nhếch lên thành nụ cười như có như không, chất giọng trầm lạnh vang lên.

- Cô ấy rất ngoan... căn bản không có gan ngồi cổ tôi.

Thiếu Thiên nghe vậy chỉ biết thở dài, con người này nói chuyện luôn khiến người ta cứng họng. Đoạn Thiếu Thiên cùng Bội Doanh quay ra ôm nó sau đó cùng nhau vào cửa soát vé.

- Tạm biệt!

Action 2 - Cặp đôi đáng yêu.

- Phan Hạo Dân, anh mà không đứng lại tôi sẽ đoạn tuyệt quan hệ với anh.

Ni Ni hai tay chống hông vừa thờ hờn hển vừa quát theo hướng Hạo Dân đang rời đi.

Chả là sau một thời gian sống cùng nhà, hai anh chị cảm nắng cảm mưa nhau cơ mà bạn Hạo Dân vừa đẹp trai vừa cute lạc lối có quá nhiều fan girl bám theo khiến bạn Ni Ni có chút lo lắng nên khi bạn Hạo Dân tỏ tình người nào đó nhất quyết không đồng ý. Sau một màn tỏ tình vô cùng lãng mạn nhưng bị từ chối, Hạo Dân thất vọng quay người bỏ đi, trước khi đi còn tuyệt tình buông một câu.

- Từ nay về sau sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa.

Ni Ni sau một hồi rơi vào trầm mặc cuối cùng cũng bừng tỉnh, vội vã đuổi theo Hạo Dân đã đi khá xa.

Tiếp tục màn ở trên.

Hạo Dân nghe thấy vậy liền vội vàng quay lại, cười gian nhìn Ni Ni.

- Anh đã đoạn tuyệt quan hệ với em năm phút trước rồi hiện tại chúng ta đâu còn có quan hệ gì mà em dọa sẽ đoạn tuyệt.

Ni Ni cũng không vừa, môi nhếch lên thành nụ cười nửa miệng.

- Lúc trước anh vừa đoạn tuyệt quan hệ bạn bè với em, hiện tại chúng ta là người yêu, em tất nhiên là có quyền đoạn tuyệt quan hệ này.

Hạo Dân im lặng mất mấy giây, nói như vậy có nghĩa là lời tỏ tình của cậu đã được chấp nhận. Yehet! Hạnh phúc chết mất!!!

Action 3 - Hoàng Nguyên.

Gió mơn man làn tóc dài màu hạt dẻ, đôi mắt to tròn không biết vì gió hay vì đau lòng mà rơi lệ. Tay cầm bức thư mà Hoàng Nguyên để lại, nó run run đọc từng chữ.

“Em gái ngoan, khi em nhận được bức thư này anh đã ở trên máy bay sang Pháp... Anh ghét phải chia tay cũng ghét cả nước mắt của em nữa vì vậy mới quyết định đi trong im lặng. Đừng trách anh nhé.

Ừm... anh cần thời gian để có thể quên, đến khi nào quên được anh sẽ lại trở về làm anh trai của em.

Thiên Di, có Hy Thần bên cạnh em anh không còn lo lắng gì nữa, cậu ấy thật sự rất yêu em.

Cuối cùng là sống thật tốt nhé và anh không yêu em đâu.”

Nó dựa vào vai Hy Thần, bật khóc ngon lành. Hoàng Nguyên đúng là tên đại ngốc, luôn luôn hy sinh vì người khác, bản thân chịu tổn thương liền tìm cách trốn ra nước ngoài để che dấu. Đợi đến khi anh trở về em gái này nhất định sẽ khai phá đầu óc cho anh.

Hắn khẽ siết chặt vòng tay đang ôm nó, chất giọng trầm lạnh mang theo vài phần dịu dàng.

- Cậu ấy nhất định sẽ tìm được một người xứng đáng với mình.

Ngoại Truyện 4

3 Năm Sau

*A*ction 1 - Đám cưới.

Nhà thờ cổ kính được bao phủ bởi sắc trắng và tím, quan khách im lặng ngồi chờ đón giây phút thiêng liêng. Chú rể trong bộ âu phục màu trắng, đứng trên thánh đường trông tựa như một vị thần lạc xuống trần gian, khuôn mặt vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng nhưng đôi mắt tràn ngập hạnh phúc cùng âm áp đang chăm chú nhìn về phía cô dâu càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ.

Cô dâu xinh đẹp trong chiếc váy cưới trắng muốt, chiếc vương miện nhỏ trên đầu sáng lấp lánh càng làm tăng thêm vẻ tôn quý. Đôi môi đỏ mọng hơi mỉm cười càng khiến nó trông càng quyến rũ. Hoàng Hựu Minh dặt tay con gái cứng vào lễ đường, nở nụ cười hiền từ, tin tưởng giao phó con gái mình cho Hy Thần.

Cô dâu chú rể đứng trước cha sứ, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, hai bàn tay đan chặt vào nhau. Trong mắt tất cả mọi người có mặt, hai người họ giống như một cặp tiên đồng ngọc nữ, sinh ra để giành cho nhau. Và sự thật đúng là định mệnh đã sắp đặt để họ đến với nhau.

Cả lễ đường tiếp tục rơi vào sự yên lặng, cha sứ bắt đầu làm lễ, chất giọng trầm ấm vang lên đều đều.

- Hàn Hy Thần con có đồng ý lấy Hoàng Thiên Di làm vợ, cho dù mạnh khỏe hay ốm đau, dù giàu có hay nghèo khổ cũng quyết không buông tay?

Hy Thần nhìn thẳng vào mắt Thiên Di, trên môi là nụ cười âm áp, bàn tay to lớn khẽ siết chặt bàn tay nhỏ bé.

- Con đồng ý!

- Hoàng Thiên Di con có đồng ý lấy Hàn Hy Thần làm chồng, dù mạnh khỏe hay ốm đau, dù giàu có hay nghèo khổ cũng quyết không buông tay?

- Con đồng ý!

- Nếu như không có ai phản đối, ta xin tuyên bố: hai con chính thức là vợ chồng.

Bộp... bộp... bộp...

Tiếng vỗ tay giòn giã vang vọng cả lễ đường, trước sự chứng kiến của hai bên gia đình cùng bạn bè, Hy Thần và Thiên Di trao nhẫn cưới cho nhau, chính thức gắn kết với nhau đến hết cuộc đời.

Action 2 - Đêm tân hôn.

Phòng tân hôn do chính tay mẹ Thiên Di - Lã Uyển Như trang trí cùng sắp đặt. Màu sắc chủ đạo là màu tím, nổi bật nhất là chiếc giường lớn màu trắng đủ chỗ cho bốn người nằm. Trên giường còn được rắc cánh hoa hồng màu đỏ trông vô cùng bắt mắt.

Sau một ngày tiệc tùng người nó mệt giã rời, chỉ muốn trèo lên giường ngủ một giấc. Nghĩ là làm, nó để nguyên váy cưới vừa to vừa nặng ngả người xuống giường, tận hưởng cảm giác mềm mại êm ái. Nhưng chưa thưởng thức sự thoải mái ấy được bao lâu, nó đã bị tay của người nào đó quấy rầy.

- Anh làm gì vậy? - Nó nhưn mày hỏi Hy Thần.

- Giúp em cởi váy cưới.

Hắn tỏ vẻ vô tội nhìn nó.

Vậy mà người nào đó ngây thơ tưởng thật tiếp tục nhắm mắt ngủ để yên cho hắn cởi đồ.

Khi chiếc váy rời khỏi người, một cảm giác lạnh lạnh ập đến khiến nó giật mình mở mắt, lúc này mới ý thức được mình đang rơi vào hoàn cảnh gì, hai má lập tức đỏ bừng xấu hổ kéo chăn quấn quanh người. Hắn nhìn nó nở nụ cười xấu xa ngay sau đó lại thay bằng vẻ hờ hững, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Nó nhìn theo bóng lưng hắn, trên mặt là dấu hỏi chấm to đùng, biểu hiện gì vậy.

- Đàn ông trong đêm tân hôn mà tỏ thái độ hờ hững có nghĩa là họ đang muốn thăm dò ý kiến của em về chuyện...

Chợt những lời nói đầy ẩn ý của Bội Doanh đêm hôm trước lại vang lên trong đầu nó, khuôn mặt đã đỏ nay còn đỏ hơn. Trời ạ! Phải làm thế nào đây? Về cái vấn đề này nó hoàn toàn mù tịt nha.

Tiếng nước trong phòng tắm vừa ngừng nó đã nhảy vội xuống giường, gì thì gì cũng phải đi tắm trước đã.

11h đêm.

Mặc dù rất buồn ngủ, nhưng mà nó vẫn không thể nào nhắm mắt bởi vì người nào đó từ tối đến giờ vẫn luôn hờ hững lạnh nhạt. Sau một hồi bứt rứt không yên, nó quyết định làm theo những gì Bội Doanh đã dạy tối hôm trước.

Đầu tiên thay bộ váy ngủ vô cùng sexy, sau đó nằm sát lại vòng tay ôm lấy hắn, bàn tay nhỏ bé mềm mại khẽ vuốt ve lồng ngực rắn chắc, chiếc miệng nhỏ xinh thổi khẽ vào vành tai hắn.

- Hy Thần! - Nó dùng chất giọng nhỏ nhẹ đầy tà mị gọi tên hắn.

Người nào đó sau một hồi bị kích thích cuối cùng không chịu được mà xoa người đè lên người nó, ánh mắt nóng bỏng như nhìn xuyên qua chiếc váy ngủ mỏng tang khiến mặt nó càng lúc càng đỏ, thân hình vì bị đè lên khó chịu cựa quậy. Hắn nở nụ cười tà mị, đưa tay kéo xuống váy ngủ của nó, để lộ thân hình mềm mại cùng làn da trắng mịn. Nó cảm giác được hơi thở nóng rực phả lên người mình, biết rõ đêm nay sẽ không bình yên, trong lòng bất giác thấy hơi sợ, người ta bảo lần đầu tiên bao giờ cũng rất đau.

Nhưng rất nhanh chóng cảm giác lo sợ được thay thế bằng những khoái cảm từ sự vuốt ve và những nụ hôn nóng bỏng của hắn. Cho đến khi một chân bị hắn nâng lên, cảm giác vật to lớn cùng nóng bỏng ở giữa hai chân mình, nó hơi hoảng sợ nắm chặt lấy vai hắn.

- Đừng sợ, anh sẽ làm nhẹ thôi.

- Hắn hơi cúi đầu dùng chất giọng tà mị dụ dỗ nó.

Nó chỉ biết gật đầu, ngay sau đó liền thấy eo mình bị nâng lên, vật cứng rắn kia một đường đâm thẳng vào, cảm giác đau đốn như bị xé rách khiến nước mắt nó trào ra, hai tay bầu chặt vai hắn. Thật là đau muốn chết!

Nhận ra vẻ đau đốn của nó, hắn không nỡ động mạnh, đưa tay lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt xinh đẹp, nhẹ nhàng nói.

- Chờ một chút sẽ không đau nữa.

- Anh đúng là...

Hai chữ cảm thú chưa kịp phát ra đã bị hắn chặn lại bởi nụ hôn cuồng nhiệt. Và đêm hôm đó quả thực rất không bình yên.

HẾT